

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

May Sarton

Kürklü Kişi

ROMAN

Çeviren: Semih Lim

YKY

YAPI KREDİ YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KÜRKLÜ KİŞİ

May Sarton Gerçek adı Eleanore Marie Sarton. (3 Mayıs 1912-16 Haziran 1995) Belçika asıllı Amerikalı şair, yazar, anı yazarı. Küçük yaşta ailesiyle Amerika'ya yerleşti. İlk gençlik çağında tiyatro dersleri aldı ama bu dönemde şiir yazmayı da hep sürdürdü. On dokuz yaşında Avrupa yolculuğuna çıktı, bir yıl Paris'te yaşadı. Burada Virginia Woolf, Elizabeth Bowen, Julian Huxley ile Juliette Huxley, Lugne-Poe gibi yazın ve kültür şahsiyetleriyle tanıştı. İlk romanı *The Single Hound*'ı 1938'de yayımladı.

Önemli üniversitelerde okumalar yapmış, konferanslar vermiş olsa da hayatının neredeyse tamamını New England bölgesinde ıssız çiftlik evlerinde ya da küçük köylerde geçirdi.

19'u roman, 17'si şiir kitabı olmak üzere elliyi aşkın kitap kaleme alan yazarın 1957'de yayımlanan *The Fur Person* (Kürklü Kişi, YKY, 2021) adlı romanı bir sokak kedisinin kendisine kâhya ve huzurlu bir yuva arayışının hikâyesidir.

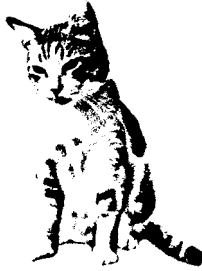
Semih Lim 1963 yılında Burhaniye'de doğdu. 1984 yılında Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi ni bitirdi. 1985-1990 yüksek lisans çalışmaları için İngiltere'de bulundu. 1990'dan beri hayatını profesyonel çevirmen olarak kazanıyor. Ankara'da oturuyor.

MAY SARTON

Kürklü Kişi

Roman

Çeviren
Semih Lim

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5748
Edebiyat - 1648

Kürklü Kişi / May Sarton
Özgün adı: The Fur Person
Çeviren: Semih Lim

Kitap editörü: Ersel Topraktepe
Düzeltili: Filiz Özkan

Kapak tasarımı: Nahide Dikel
Sayfa tasarımı: Mehmet Ulusel
Grafik uygulama: İlkur Efe

Baskı: A4 Ofset Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Otosanayi Sitesi Yeşilce Mah. Donanma Sok.
No: 16 Seyrantepe - Kağıthane / İstanbul
Telefon: (0 212) 281 64 48
Sertifika No: 44739

Çeviriye temel alınan baskı: Norton paperback, 1983, New York
1. baskı: İstanbul, Şubat 2021
ISBN 978-975-08-4917-6

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2020
Sertifika No: 44719
Copyright © 1978, 1957 by May Sarton
Bu kitabın telif hakları Massie & McQuilkin Literary Agents ve
AnatoliaLit Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bütün yayın hakları saklıdır
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/yapikrediyayinlari](https://www.facebook.com/yapikrediyayinlari)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İçindekiler

Önsöz • 7

I. BÖLÜM

Alexander'ın Kürk Yakası ve Sokak Kedisi • 13

II. BÖLÜM

Bir Macera • 19

III. BÖLÜM

Bir Kaçış • 25

IV. BÖLÜM

Bir Tabak Mezgit Balığı • 29

V. BÖLÜM

Eve Dönüş • 32

VI. BÖLÜM

Kürklü Kişi'ye Bir İsim Konur ve
İsimsiz Bir Kediyle Dövüşür • 36

VII. BÖLÜM

Tom Jones Her Şeyi Kontrol Altında Tutar • 41

VIII. BÖLÜM

Zavalı Jones Sıkıntılı Bir Zaman Geçirir • 46

IX. BÖLÜM

Muhteşem Jones veya Kedi Nanesi Mahmurluğu • 50

X. BÖLÜM

Fare Kaçmış! • 55

XI. BÖLÜM

Büyük Taşınma • 60

XII. BÖLÜM

On Birinci Emir veya
Bir Pencere Önü Kedisinin Düşünceleri • 65

Önsöz

Elbette, *Kürklü Kişi* hayali değil gerçek bir kedydi. O, Haşin Ses (ben) ve Tatlı Ses (Judy Matlack) üçümüz beraber uzun yıllar Cambridge, Massachusetts'te yaşadık. Bütün bunlar uzun bir zaman önceydi; yani, tabii ki, Tom Jones artık hayatta değil. Ama o, dünyada uzun, mutlu bir zaman geçirdi ve şimdi, memnuniyetle söylüyorum ki, edebi bir kişilik olarak ölümsüzleşme yolunda. Daha geçen gün, daktiloda özenle yazılmış bir mektup aldım. “Bu, şimdiye kadar okuduğum en iyi kitap” diyen mektubun yazarı dokuz yaşındaydı ve ben çok mutlu oldum. Tom Jones'un baskısı tükenmiş olduğu için hayli şikâyet varmış. Artık yeniden basılacak ve yeni bir okur kuşağı onu keşfedecek. Umarım ki bazı büyükanneler *Kürklü Kişi*'yi yüksek sesle okurlar, çünkü o, bu niyetle yazılmıştı; Baudelaire'in deyişiyle kedilerin özel dostları olan “ateşli âşıklar ve sert bilginler”in yanı sıra ailelerin hep beraber keyif alacakları bir kitap olması niyet edilmişti.

Nazik yayıncılarım bu yeni baskı için bir önsöz yazmamı istediklerinde, *Kürklü Kişi*'nin edebiyat âlemindeki hayatına başlamasından bu yana geçen yirmi yıldan geriye nasıl gidebileceğimi kendime sordum. Söylenecek ne vardı? Sonra düşündüm ki Tom Jones o tarihte anlatmamış olduğum önemli bir deneyim yaşamıştı ve bunu anlatmak onun şöhretine bir parıltı katabilirdi.

Judy ve ben, Cambridge'de Wright Street 14 Numara'ya taşınmamızdan önce, 1950'lerin başında birkaç yıl Maynard Place 9 Numara'da kiralık bir evde oturduk. Judy üniversiteden bir yıl süreyle izin aldığıında, kiracısı olduğumuz evi Vladimir Nabokov ve güzel karısı Vera'ya kiraladık. Evde kaldıkları süre boyunca Tom Jones'u el üstünde tutulan bir pansiyoner olarak kabul etmeye memnuniyetle razı oldular. Beyefendi bir kedi için, iyi kalpli Vera ve kedisever Vladimir ile böylesine saygın

bir aileye kabul edilmek ne talih! Ve de kedi lisanının Rusçaya tercüme edilmesini işitmek.

Maynard Place'teki çalışma odam, evin en üst katındaydı; bir duvarında kitaplar dizili olan, pencereli tarafta uzun bir masa ile basit bir sandalye bulunan, bol güneş alan, küçük bir oda. Nabokov bu rahatsız sandalyeyi ortadan kaldırmış ve yerine, dolgu malzemesi bol, kocaman bir koltuk koymuş; bu koltuğun üzerinde adeta yatar vaziyette yazı yazabiliyormuş. Tom Jones, pek kısa zamanda, Nabokov'un göğsünde dehanın tam kalbine yerleşmesi, orada patilerini iyice açıp girmesi, keyifle mırıldaması ve bazen de—hazzının nesnesi için biraz acı verici olsa da—onu hamur gibi yoğurmasına izin verildiğini anlamış. *Lolita*'nın o yıl hayal edilmekte olduğunu ve Tom Jones'un varlığının o nefsani dünyanın yaratılmasıyla bir ilgisi olabileceğini düşünmek hoşuma gider. Her ne olursa olsun, Tom Jones için bu, mükemmel yemekler ve ince tutkularla geçen bir yıl oldu.

Kiracımız için, dünya çapında şöhret yakındı. Judy ve ben geri döndükten sonra, Nabokovlar'la temasımız bir süre kesildi. Fakat Tom Jones unutulmamıştı; kısa bir süre için geldikleri Cambridge'de Ambassador Hotel'de kaldılar ve Tom Jones onlardan bir çay daveti aldı. Tabii ki refakatçiler gerekiyordu. Judy ve ben, onu bir taksiye bindirdik. Kuşkularım vardı, çünkü Tom Jones beyefendi bir kedi olmakla beraber, yine de bir kediydi (Almanca müterciminin deyişiyle “Kleiner Herr im Pelz”)¹ ve kediler, başka bir ortama götürüldükleri zaman şiddetli anksiyete duygusuna kapılırlar. O yüzden, asansöre bindiğimizde uçümüz de hayli gergindik. Tom Jones benim kollarımdaydı.

Gayet sıcak bir karşılama oldu; refakatçilere çay ikram edildiği gibi, buluşmanın kahramanı için, kuşbaşı doğranmış ciğer dolu bir tabak zemine bırakıldı. Fakat olanlar üzüntü vericiydi. Tom Jones, korku içinde bir agorafobi nöbetine tutularak kadife bir divanın altında gözden kayboldu ve orada geçirdiğimiz o ıstıraplı bir saat boyunca dışarı çıkmayı reddetti. En sonunda, gitme vakti gelince, divanı kaldırıp onu zalimce dışarı çıkarmak

1 Kürklü Küçük Bey (ç. n.)

zorunda kaldık. Buluşma, Nabokov'un geçmişteki o sevgi dolu yakınlık saatlerini hatırlayarak mutlulukla hayal etmiş olduğu üzere, aslında bir buluşma olmadı. Bir felaket oldu.

Yine de, Tom Jones'un müstesna bir kedi, edebi şöhreti hak eden bir kedi olduğu ve eğer *bir kedi bir krala bakabilirse*², bir kralın da bazen bir kediye bakabildiği gerçeği değişmez.

MAY SARTON

York, Maine

Şubat 1978

2 *A cat may look at a king*. İngilizce atasözüne gönderme. (ç. n.)

Kürklü Kişi

Alexander'ın Kürk Yakası ve Sokak Kedisi

Kürklü Kişi aşağı yukarı iki yaşındayken ve birçok başarı kazanmış ama ferah bir hayattan uzak bir kedi olarak sokaklarda epeyce yaşadığından sonra, yerleşme vakti geldiğine karar verdi. Kendine daimi bir yuva ve personel bulma meselesine, iyi kalpli insanlar olan fakat bir Beyefendi Kedi'ye nasıl hitap edileceğini bilmeyen, mahalledeki çeşitli bayağı dükkân sahipleriyle arasındaki gelişigüzel ilişkiler gibi bakılamazdı. Hayır, asla öyle bakılamazdı. Bu, her bakımdan uygun bir kâhya için sistemli bir arayış olacaktı. Her kedi bilir ki ideal kâhya, eğer mümkünse bahçeli küçük bir evde oturan, yaşlı, bekâr bir kadındır. Evde hem tavanarası hem de kiler olmalıdır; tavanarası eğlence ve oyunlar için, kiler avlanma için. Üzülerek söyleyeyim ki mümkünse çocuklardan kaçınmak gerekir. Onlar, kâhyayı görevlerinden alıkoyar ve üstelik davranışları hiç de arzu edilen şekilde değildir.

Kürklü Kişi hayatını, çilli küçük bir oğlana borçluydu, fakat unutmak istediği şeyleri unutmakta çok başarılıydı ve bu da onlardan biriydi. Hayvanları Kurtarma Cemiyeti'nden bir adam elinde siyah bir çuvala geldiğinde Alexander isimli bu oğlan öyle bir bağırıyordu ki annesi pes etmiş ve çuvalın içine bakıp, “Peki, sadece bir tanesini alabilirsin, Alexander. Ama hemen seçmelisin” demişti.

Alexander bir an tereddüt ettikten sonra, “Uzunca kuyruklu olanı” dedi ve ileride Kürklü Kişi haline gelecek olan ama kulakları henüz açılmamış ve soluk mavi gözleriyle etrafı zar zor görebilen, küçük, sarsak, peluş yastığı kurtarmak üzere çuvalın içine daldı. Annesinden uzak kalmak, şaşkın bir oğlanın eline düşmek hayli rahatsız ediciydi ama onu yalayıp düzgün şekle sokacak ve bir mırlamasıyla ılık süt verecek olan kendi gerçek annesi, ince sesleriyle çaresizce bağırarak beş yavru doğurduktan kısa zaman sonra ortadan yok olmuştu. Annesi yerine, Alexander (aklına gelince) bir ilaç damlası ve adi bir inek sütüyle geliyor, yavru kediyi deri

ceketi içinde dolaştırıyor ve çoğu zaman biraz fazlaca sıkıyordu; Kürklü Kişi belki bu yüzden hayli uzun ve yaygın bedenli bir kedi olmuştur. Alexander'ın yatağında uyurdu ve çok soğuk gecelerde bazen onun boynuna sarılırdı; böylece Alexander'ın yaka kürkü diye bilinir oldu. Yaklaşık altı aylık olana kadar, Alexander'a ve onun kaptislerine katlandı. Sonra, güzel bir yaz gününde, beyaz göğsünü yalayıp parıl parıl yaptıktan ve kuyruğunun beyaz ucunu gururla inceledikten ve tekir sırtındaki her şeridin parladığını gördükten sonra, genç bir züppe gibi fiyakalı bir edayla dışarı çıktı ve uzunca bir gezinti olarak başlayan bu hareket artık bir hayat tarzına dönüştü, çünkü o bir daha hiç geri dönmedi.

Bir Sokak Kedisi olarak sert bir hippî yürüme şekli benimsedi; bir kulağından çok küçük bir parça kopmuştu ve bazen günlerce yıkanmaya zahmet etmeyecek kadar meşgul olurdu. Göğsü grileşti, kuyruğunun beyaz ucu neredeyse kayboldu ve bıyıkları, kirpi oklarının sertliği ve canlılığıyla, yanaklarından dışarıya uzanıyordu. Çeşitli sokak şarkılarını, pençe kaldırmadan korkutmayı, bağırarak bir korkağı geriye çekilmeye zorlamayı, çılgılığıyla bir kabadayıyı tam vaktinden bir saniyecik erken saldırıya geçirtmeyi, hem orta yaşlı nazik tekirlere hem de arsız genç kedilere kur yapmayı öğrendi; sonbahara kadar aşırı derecede meşgul haldeydi ve korkarım ki Alexander'ı tamamıyla unuttu. Keşif gezileri ve kazandığı başarılar onu çok uzaklara sürükledi ve boş bir vaktinde, çocukluğunun yumuşak yatağını hatırladığında, artık onu nerede bulacağından pek emin değildi. Kuyruğunu ileri geri sallayıp, ben, diye düşündü, karşı konulmaz, heybetli bir Sokak Kedisiyim ve böyle olmak yeterli. Bu tam zamanlı bir işti. Mesela yiyecek meselesi, başka ve daha ilginç uğraşları devamlı kesintiye uğratiyordu. Bir Sokak Kedisi, yırtıcı olması gerektiği gibi kurnaz da olmalı, en dingildek çöp bidonu kapaklarını öğrenmek için bir mıntıkanın her karışını bilmeli, çevredeki dükkân sahiplerinin tam o sırada oralarda bulunabilecek herhangi bir kediye lezzetli birkaç balık kafası ve kuyruğu atmalarının en muhtemel olduğu zamanı öğrenmeli; yaşlı hanımları, onlara yakalanmadan, kendisine bir kâse süt, hatta arada sırada bir tabak krema vermeye nasıl ikna edeceğini öğrenmeli; dahası, kendi çıkarını insafsızca gözeterek şefkat ve merhamet avcılığı etmeli, fakat özgürlüğünü kaybettirecek konfor hayallerine kendini asla kaptırmamalıdır. Bu, çetin bir hayattır ve Sokak

Kedisi ince bedenli, alaycı tipte bir karakter olup, insanlar onun için sonuna kadar kullanılacaktır; ama bu imkânın sınırları çok da geniş değildir.

Kürklü Kişi hayatının bu döneminde, istisna değildi; genel tipe uygundu. Ama bazen bir çalının altında kıvrılarak tortop halde uyurken mırlamaya benzeyen bir ses çıkarır ve lezzetli bir şeyi hatırlıyormuş gibi patilerini açar, sonra yine kapatırdı, fakat uyandığı zaman bunun ne olduğunu daima unutmuş olurdu. Arada sırada kendini hayli dalgın ve kederli hisseder ve keyfini yerine getirmek için yüzüyle göğsünü yalar, sonra her zamankinden biraz daha kavgacı bir edayla sokakta yürüyüşe çıkar, sonra da durur, arkasına bakar ve bir an için, nerede olduğunu, hatta belki kim olduğunu dahi bilmiyormuş gibi görünürdü.

İki yaşına geldiğinde, hâlâ bir Sokak Kedisiydi, ama garip düşler gören bir Sokak Kedisi; bu düşlerde, bir ocağın ateşi ve onun önünde patilerini altına kıvrımış halde kendini, küçük bir oğlanın eline pek benzemeyen nazik bir insan elini, ılık sütle dolu bir tabağı görürdü—sahiden garip düşler. Bunları unutmak için dikkatini toplayarak yoga hareketleri yapması gerekirdi. Bazen de böylesi düşlerden biri gün boyunca aklından çıkmazdı.

Bir sabah, mırlayarak düşünden uyandığı zaman, yüzünü dikkatle yıkadı ve artık yerleşme vaktinin geldiğine karar verdi. Bıyıkları güneşte parlıyordu. Gerindi, esnedi ve sonra birkaç metre uzakta bir ağacın altında gezinen güvercinleri korkutarak kendini biraz eğlendirdi. Fakat bu çocukça oyunu bırakıp aniden dimdik durdu, gözlerini kısıtı, sonra onları iyice açtı ve uzunca bir süre boşluğa baktı. İşte tam bu noktada öksüz bir kedi olduğunu fark etti. Yüzünde, kendine acıma duygusuyla epeyce dokunaklı bir ifade belirdi ve içinde kabarmakta olduğunu hissettiği uzun yalnızlık feryadını bastırmak, vakarını korumak için bundan fazlasını yapamazdı.

Bu deneyimi zorlu bir gün takip etti; o gün boyunca, amaçsızca dolaştı ve evlerin verandalarında oturan şişman, parlak kedilere, şimdi tamamen farklı bir açıdan gördüğü bu kedilere bakarak içinde bir ıstırap duydu; bunlar kendileri için kâhyalar bulmuşlardı, rahat ve sıcak yatakları vardı. Karanlık çökerken, Kürklü Kişi üstünde büyük bir yorgunluk hissetti, bir sokak boyunca yalnız başına yürüdü ve karar verme vaktinin geldiğini kesin olarak anlamıştı.

Sonra, uzakça bir yerden, “Gel pisi, pisi, pisi” diyen yumuşak bir insan sesi duydu. Daha bir hafta öncesine kadar, bu ses onu hiç mi hiç ilgilendirmezdi. Ama şimdi bir anda kulak kesildi ve durumu araştırmak için memnun bir halde, o yöne doğru hafifçe koştu. Bir bahçenin tamamen çevrelediği evin aydınlık kapı aralığında duran, kır saçlı, şişmanca bir kadını görebiliyordu. Etrafta küçük bir oğlan görünmüyordu ve Kürklü Kişi oraya doğru gitmek için kalbinde güçlü bir arzu hissetti. Bir sarıçalının çevresini koşarak dolandı ve durumu gözlemek için uygun bir yerde oturdu. Tam kararını vereceği sırada çok garip görünümlü bir kedi aniden merdivenleri tırmanıp içeri girdi ve arkasından kapı kapandı. Bu kedi bej renkliydi, koyu kahverengi patileriyle kulakları vardı ve gözleri –Kürklü Kişi halüsinasyon mu görüyordu acaba?– bir insanınki gibi mavi renkti sanki.

Kürklü Kişi gibi filozof tabiatlı, Sert Darbelere alışkın biri için dahi acı bir andı bu. Bir başka kedi bu evi çoktan ele geçirmişti! Bahçenin, küçük armut ağacının, çiçek tarhlarındaki (belli amaçlar için gayet uygun olan) yumuşacık toprağın ve hepsinden önemlisi, yumuşak sesli o müşfik ihtiyar kadının efendisi başka bir kedi idi. Kürklü Kişi bu mükemmel cenneti bulmakta geç kalmıştı.

Sırf kendine güven vermek için armut ağacına hızla tırmandı, sonra yine hızla aşağıya indi; pençelerini bilemek için durmadı bile. Ani bir hareketle arka kapıya koştu, çünkü mutfak olması gereken yerde ışıklar vardı. Sonra, tel kapıyı hafifçe ve nazikçe biraz tırmaladı. Ama hiçbir cevap alamadı. Alexander’ı özlemeye başladı. Üzerinde aptal bakışlı bir kedi yüzü bulunan bir konserve kutusundan ona verilen tatsız mamayı bile, üstelik haz duyarak, aklından geçirdi. Alexander onu sadece bu mamayla beslerdi. Kürklü Kişi şimdi hakikaten müthiş aç ve tükenmiş haldeydi. Kapıyı yine biraz tırmaladı, gayet kibar bir sesle miyavladı; duygularının şiddeti düşünülürse, sadece bir gün önce vahşi ve kurnaz bir Sokak Kedisi olduğu düşünülürse, çok terbiyeli bir miyavlama. Tam şu anda, iyi kalpli ihtiyar kadın, nefis bir kuzu veya sığır ciğerini yeterince küçük parçalar halinde kesiyor ve domuz yağında hafifçe sote ederken o garip kedinin bir patisini buna doğru kaldırdığını hayal ediyordu. Bu kadarı da hakikaten çok fazlaydı ve aniden, güçlü bir duygunun etkisi altında, yepyeni bir şarkıyı, kendi yaptığı bir şarkıyı mırıldanırken buldu kendini. Şöyle bir şarkıydı bu:

Değerli Hanımefendi, lütfen
Açıver şu kapıyı.
Beni bu halde bırakma,
Açlık susuzluk vurdu başıma.
Miyavlıyorum acıyasın diye
Şu zavallı öksüz kediye.
İşit lütfen sesimi!

Bir ilk deneme için fena bir şarkı değil, diye düşündü ve şarkıyı bitirince, Beyefendi Kedi olduğu için, tamamen kayıtsız bir edayla, sırtını dönüp oturdu; ama kalbi heyecanla çarpıyordu ve bir kulağını da ileri doğru dimdik tutamayıp, pek zarif olmayan bir şekilde, dinlemek için geriye doğru kıvrımıştı. Elbette, kapı açıldı.

“Pekâlâ” dedi çok da memnun olmayan bir ses, “Nereden çıktın sen? Açsın, öyle mi?”

Kürklü Kişi, Beyefendi Kedi’nin Birinci Emrine göre (“Sana hitap edildiğinde, hiç kıpırdama. Söyleneni işitmemiş gibi görün”) duygulu bir havayla bakışlarını tam aksi yöne çevirip öylece baktı.

“Artık evine gitsen iyi olur” dedi kadın, şefkatli bir ses tonuyla. Bu anda maalesef bir koku bulutu, ocakta pişmekte olan taze balığın kokusu, bir nimbüs gibi gelip Kürklü Kişi’nin etrafına yerleşti. Kürklü Kişi ne de olsa hâlâ genç bir kediymiş ve şu dakikada kader herhangi bir kural veya düzenlemeden daha güçlüydü. Nasıl oluverdiğini pek anlamadı, ama mutfakta buluvermişti kendisini. Kirke’nin kollarına itilen Odysseus gibi³, tarifsiz morina balığı onu mutfığa çekip getirmişti (hepimizin bildiği gibi, kutsaldır bu balık ve dolayısıyla belki de mistik birtakım özellikleri vardır). Aynı zamanda, maalesef o garip kedinin huzuruna da getirilmişti; bu öfkeli kedi üzerine atlayıp burnunun, tarçın rengi ufak ucuna, en hassas yerine pençesiyle bir darbe vurdu. Şimdi artık şiir zamanı değildi; Kürklü Kişi bir infial çılgılığıyla gecenin karanlığına atıverdi kendini. Homurdanarak “Miyavlamalarımı dinleyin” dedi kendi kendine. Bütün mahalleyi iç paralayıcı bir sesle çınlatarak oradan uzaklaştı:

3 Homeros’un *Odysseia* destanında, Odysseus yurduna dönerken Kirke adlı bir büyücüyle karşılaşır ve onun cazibesine kapılarak bir yıl onun yanında kalır. (ç. n.)

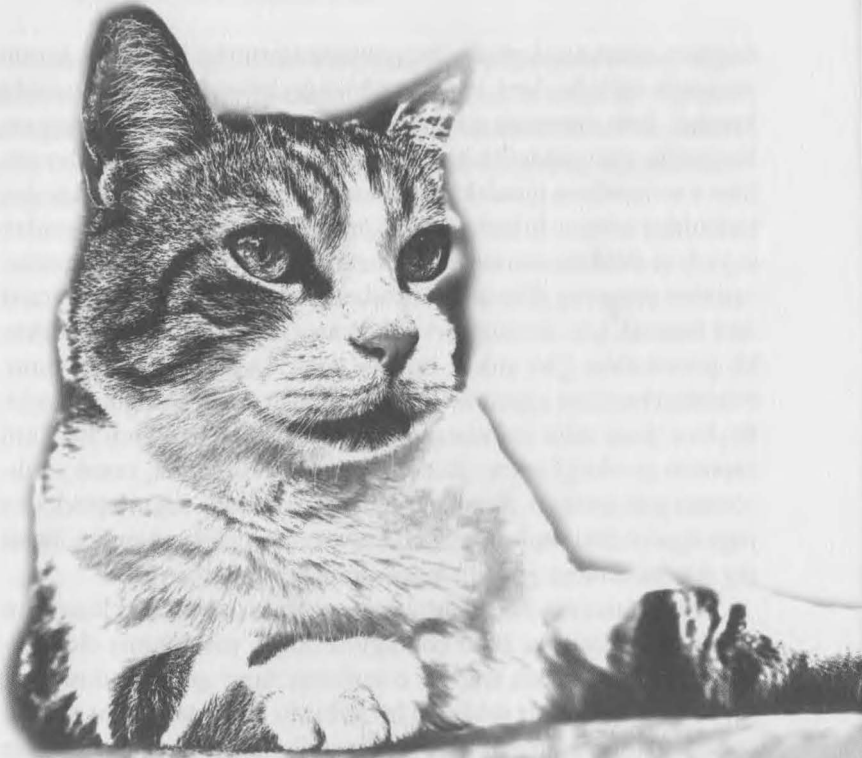
Sütün ekşiyip kesilsin;
Balığının tadı yok olsun,
Etin de acayip görünsün,
Şu dakikadan sonra;
Mavi gözlerin kararsın;
Dilerim uyuza yakalanırsın.

Bu laneti öyle beğendi ki sırf denemek için, tonlamada birkaç değişiklik yaparak tekrarlayıp durdu; öyle beğendi ki artık aç ve yalnız olduğunu unuttu ve bakkal dükkânının önünde duran sepetteki nefis talaşların üstüne kıvrılarak, öfkesini boşaltmış olmanın huzuruyla uykuya daldı.

Bir Macera

Sabahın erken saatlerinde, bir patisiyle burnunu kavramış, tortop yatıyordu hâlâ; böylece, tamamen hava geçirmez ve sıcak tutuyordu kendini. Tatlı rüyasında sevimli ve oyunbaz bir fareyi görmekteyken, birdenbire öyle şiddetli bir gürültüyle uyandı ki sanki birkaç ev çöküyor ve bunların içindeki tüm porselen eşya ve kap kacak bir dev tarafından vahşice fırlatılıyordu. Kürklü Kişi gözlerini bile açmadan sıçradı ve dükkânın arkasına kaçiverdi. Gözlerini açabildiği zaman –gözleri yapışmış gibiydi– dünyadan geriye bir şey kaldı mı acaba diye bakmak için sessizce geri döndü ama tam o sırada yine korkunç bir patırtı oldu. Çok şükür, bu defa gözleri açıldı ve bu depremin, bidonları boşaltan çöpçünün gürültüsünden ibaret olduğunu gördü. Böylece, fena halde korkmuş olan herhangi bir Beyefendi Kedi'nin yapması gerektiği üzere (İkinci Emir: “Korktuğunda, canın sıkılıyormuş gibi görün”), dimdik ve hareketsiz oturdu, sakinleşmek için yoga egzersizleri yaptı. Yani, patilerini içeriye çekti ve kendini hiçbir şey düşünmemeye zorladı; bunu yapmak hayli güçtür.

Önceki gecenin hadiselerinden, yatağının şimdi çöp kamyonu içinde kaybolmuş ve şehir çöplüğüne doğru yola çıkmış olmasından, soğuk gri sabah ışığı ve o korkunç mavi gözlü kedinin hiç şüphesiz tam şu anda mükellef bir kahvaltı etmekte olduğu düşüncesinden dolayı, Kürklü Kişi kendini çok berbat hissediyordu. Bir patisini tereddütle kaldırdı, ona düşünceli bir edayla baktı, sonra da onu temizlemeye daldı; böylece tüm kararlar şimdilik ertelendi. Çünkü bir Beyefendi Kedi'nin sabahleyin yaptığı ilk iş, kıyafetinin iyice bastırılıp ıslatılmış ve gömleğinin ön tarafının kusursuz durumda olmasını sağlamaktır. Dikkat isteyen bu işle uğraşırken, kendini tarafsız ve düşünceli bir gözle inceledi. Belki biraz zayıftı ve kuyruğu da uzuncaydı, fakat ne de olsa kuyruğunun ufak beyaz bir ucu olduğunu hatırlattı kendine. Bu, hayli özel bir ayrımdır ve hiç kimse inkâr edemezdi ki beyaz bir gömlek önü ve beyaz patiler parlak bir tekir sırtıyla çok iyi gitmekte ve sanki Londra Belediye

Başkanı'nın zincirleri gibi göğsüne uzanan geniş siyah şeritleri daha da belirgin kılmaktaydı. Şehirdeki en yakışıklı kedi olmadığını ama familyasının kedilerine nazaran makul ölçüde seçkin olduğunu söyledi kendine ve bıyıklarını iyice yalayıp temizledi. Sağ ön patisini islatmış ve yüzünü o sabah en az elli kere silmişti ve artık dili oldukça yorulmuştu.

Dinlenmek için durmuştu. İlk ön bacaklarını, sonra arka bacaklarını iyice gerdi; her zamankinden daha uzun görünüyordu. O sırada, dükkân sahibi büyük siyah bir arabayla dükkânın önüne yanaştı, anahtarlarını neşeli bir tavırla sallayarak arabasından çıktı ve dükkânın kapısı üzerindeki çeşitli kilitleri açmaya başladı. Kürklü Kişi hemen süt, hatta belki küçük bir parça peynir veya birazcık hamburger düşündü ve zavallı halini adama anlatmak için kapı pervazına sürtünerek içeriye dalıverdi; kuyruğu bir bayrak gibi dimdik havada duruyor ve varlığının her parçası adeta şöyle diyordu: "Çok teşekkürler. Güzel bir sabah, değil mi?"

"Seni daha önce görmedim sanırım" dedi adam. "Aç mısın?"

İçinde guruldayan mırlamaların hafifçe gürlemesini hissetmek çok hoştu. Sokak Kedisi olarak geçirdiği yıllar boyunca, sadece uykusunda mırlamıştı ama şimdi küçük bir soba gibi zevkle kükremeye başladı. Bu mırlamaların gücüyle titreşen kürkünün her telini hissedebiliyordu; başını katıksız bir umutla bakkalın yüzüne kaldırarak hafifçe sallanıp oturdu. Tabii ki, zarafetten uzak, basit, şişman bir adam olan bu bakkal tanık olduğu coşkunun yüceliğini pek takdir edemezdi. Ama nüansları takdir edemese de meselenin esasını anlamış görünüyordu. Birkaç dakika içinde, bir tabağa süt döktü ve yanına, bir gazete kâğıdının üstüne, kaç günlük olduğu belirsiz bir parça hamburger koydu. Kürklü Kişi süte yaklaştı, onun üzerinde birkaç saniye nefes alıp verdi, sonra kuyruğunu etrafına sarıp iki ön patisini bitiştirerek sütü içmeye başladı. Tabak boşaldığında, hevesli bir beklentiyle hamburgere yöneldi. Heyhat, bu hamburger bir Beyefendi Kedi'ye layık değildi, haliyle Kürklü Kişi hâlâ çok aç olmasına rağmen, müthiş bir infial duygusuyla doğrulup, sanki bu talihsiz yemeği örtmek için, bir daha asla görünmesin diye gazete kâğıdına bir tırmık attı.

Bakkal, "Eee, görüldüğün kadar aç değilsin, öyle mi?" dedi zalimce. Kürklü Kişi yeşil gözlerini sonuna kadar açarak ona hiddetle, uzun uzun baktı, sonra bakkalın bayağılığını görmemek için

onları yavaşça kapattı. Yine de, arayışının daha birinci gününde her bakımdan uygun olan yuvayı bulacağı düşünülmemeliydi ve, her şey dikkate alınırsa, şu bakkal dükkânı bulabileceği en iyi yerleşim noktasıydı belki. Kürklü Kişi böylece her zamanki alışkanlıklarını takındı; şimdi gazete okuma vakti olduğundan, büyük camekânın içine atladı, patilerini altına çekip dünyada neler olduğu görmek için oraya rahatça yerleşti. Akıllı kediler, sabahın bu saatlerinin köpek vakti olduğunu bilirler ve genellikle evde oturup dışarıya bakarlar. Haberleri bu şekilde öğrenmek çok heyecan vericidir. Bir senbernar ağır ağır geçerken Kürklü Kişi gözlerini iyice açtı ve sonra bir kanişin şimşek gibi geçtiğini gördü. Hanna görüldüğü vakit ise, öyle bir heyecana kapıldı ki burnunu cama bastırdı, çünkü bu köpek Alexander'ın sokağında yaşıyordu. Her sabah, sokağı boydan boya geçerek yüksek sesli bir dizi heyecanlı havlayışla sabah haberlerini ilan ederdi. Bu nedenle, “yaygaracı köpek” olarak bilinirdi. Hanna bir *beagle*⁴ idi ve çok şişman, diye düşündü Kürklü Kişi; kendisi bu kadar zayıf olduğundan, başkalarının şişmanlığı hiç hoşuna gitmezdi. Şişmanlık zarif değildi. Hanna'yı evinden bu kadar uzakta görmek onu çok şaşırttı. Burada ne yapıyor olabilirdi? Camekânın yanında durmuş ve onu tanımış gibiydi, çünkü acayip havlamaya başladı. Kürklü Kişi, bunca gürültüden rahatsız oldu, geri çekildi, sırtını döndü. Ona yönelik dikkatinin tek belirtisi, belkemiği boyunca kürkünü hafifçe yükseltmesiydi (yaygaracı bir dedikodu meraklısı olan Hanna bu işareti anlayabilecek olmasa da Kürklü Kişi bunu yapmaktan kendini alamıyordu). Uzun ince kuyruğu da aniden kocaman olmuştu.

Hanna'yı dinlemiyormuş ve onun sesine aldırış etmiyormuş gibi görünmeye öyle dalmıştı ki bir müşterinin gelişini fark etmedi.

Bakkalların âdeti olan o güya neşeli ses tonuyla, “Günaydın, Bayan Seaver” dedi bakkal, “Bugün erkencisiniz!” Bu, Kürklü Kişi'nin hemen tanıdığı, kedilere “Güzel Kedicik” diye hitap eden ama gerçekte onları sevmeyen insanların kullandığı ses tonuydu.

Raftaki bir torbaya uzanırken, “Kahvem bitti” dedi Bayan Seaver. “Bunu benim için öğütmenizi istiyorum. Kahve makinesi...” Fakat Kürklü Kişi'yi gördüğü zaman cümlesini yarım bıraktı; ihtişamlı,

4 Bir cins küçük av köpeği.

Hanna'ya öfkелendiđi için kuyruğu harikulade genişlemiş ve her teli güneşte parıldayan Kürklü Kişi yeşil gözleriyle kadını aşikâr bir dikkatle gözlemliyordu. “Ooo” diye seslendi kadın, “Çok sevimli bir kediniz var. Sen nereden geldin, kedicik?” diyerek aptalca bir ses tonuyla sordu, adeta kıt akıllı veya sadece birkaç haftalık bir kediymiş gibi. Sonra eğildi ve onu çenesinin altından okşadı; hiçbir Beyefendi Kedi böyle bir ilgiye karşı koyamaz. Kürklü Kişi kalktı, sırtını kabarttı ve ona nazıkçe teşekkür etti. “Dışarıda, kapıda bekliyordu; burası onun yeriymiş gibi” dedi bakkal. “Üstelik aç değil” diyerek gözünü bile kırpmadan yalan söyledi.

Müşteri şimdi, bir öksüz kedi için çok teselli edici bir şekilde, Kürklü Kişi'nin kemerleşmiş sırtını okşuyordu. “Mmm” diye mırıldandı onun kulağına, bir ıstakoz yemeğini seyrediyormuş gibi, “Kedilere bayılırım.” Bu ses tonundaki yamyamca bir şey Kürklü Kişi'yi uyarmalıydı ama onun genç ve insan sevgisi konusunda deneyimsiz, ayrıca çok aç olduğunu da hatırlamak gerekir. İçinde yine o heyecan duygusu gûmbürdemeye başladı ve kendisi farkında bile olmadan, zevkle mırlıyor, hatta bir patisini havaya kaldırıyor ve pençelerini keyifle açıyor, kapatıyor, açıyor, kapatıyordu.

“Şuna baksanıza! Ne güzel bir şey, değil mi?” diye inledi kadın. Bakkala sordu: “Onu almama izin verir miydiniz acaba?”

“Benim değil ki vereyim. Onu sevdiyseniz alın, götürün” dedi bakkal.

Bu öneriyi düşünmek veya kenardan söze karışmak için Kürklü Kişi'nin vakti olmadı. Ne olup bittiğini anlayamadan, havaya kaldırıldı ve şimdi, kadının kolunda eğreti bir şekilde aşağıya doğru sarmaktaydı. Mücadele etti ama kadın bir elini onun burunun üstüne koydu ve “Aaa, hayır, yapma öyle!” dedi. Pekâlâ, diye düşündü Kürklü Kişi, bekleyip görelim. Kadının belki tavanası ile kileri olan bir evi, düzgün çiçek tarhları ve yumuşak topraklı bir bahçesi vardı, hatta belki her gün ıstakoz yiyordu. Sessizce durdu, fakat gözleri beklentiden kocaman açılmıştı ve kuyruğu heyecanla ileri geri titreşerek kadının kolundan aşağı sarkıyordu.

Nereye gitmekte olduklarını görmek için dışarıya doğru eğildi. Bahçeli, küçük ve sevimli bir eve yaklaşırlarken kulaklarını dikti ama onun önünden geçip gittiler. Hayli canı sıkılmıştı ve kadın

çok büyük, tuğla bir apartman dairesinin önünde içeriye doğru dönünce, aşağıya atlamak için pek de kararlı olmayan bir hamle yaptı. Artık çok geçti. Kadının yumuşak, aptalca yüzüne endişeyle baktı, çünkü bu kadın aniden bir gardiyan haline gelmişti. Ama bir kahvaltıya hakikaten ihtiyacı vardı ve kahvaltıdan sonra sessizce bir kaçış denemesi yapacaktı. Kadın en sonunda onu küçük, ışıksız bir koridora koyarken, Kürklü Kişi işte bunları düşünüyordu.

Bir Kaçış

Kürklü Kişi başını kaldırdı, burnuna çeşitli berbat kokular geldi: Havasız küçük bir apartman dairesinin, fazla ısınmış radyatörlerin, ucuz parfümün, talk pudrasının, dünden kalmış domuz etinin kokuları. Şaşkınlık içinde, kuyruğu arkada yukarıya doğru kalkmış olarak, burnu keder içinde hafifçe titreyerek, öyle durdu. Sonra, arkasına doğru hızlıca baktı ama kapı sımsıkı kapalıydı. Kaçış yolu yoktu. Bu arada, kadın onu yere bıraktığından beri hiç durmadan konuşuyordu. Mutfakta bulaşık yıkayıp tabakları tangırdatırken, ona ha bire (bu kadın neredeyse Hanna kadar berbattı) pisileri ne denli çok sevdiğini, onu ne denli çok sevdiğini, ona kahvaltı olarak ne vereceğini anlatışını duyabiliyordu. Kürklü Kişi şimdi bunlara dikkat edemezdi. Apartman dairesini ve olabilecek kaçış yollarını araştırması gerekiyordu. Önce, hemen keşfetmiş olduğu gibi kenarlar boyunca gizlenmiş küflü kırıntılarla, duvardan duvara uzanan kirli pembe halının her santimetrekaresini koklaması gerekiyordu. İçinde bu kadar çok eşya olan bir insan evinde hiç bulunmamıştı ve mekânın ancak üçte birini araştırmış, hatta üzerinde üç eğreltiotu saksısı duran bir sehpaye ulaşmış, tırnaklarını sivriltmek için kullanabileceği yeşil kadifeden bir koltuğun kalitesini yoklamak için arka bacakları üzerine kalkmış, neredeyse tamamen küçük saten yastıklarla kaplı ve üzerinde (Hoppalaaa!) imitasyon bir kedinin oturduğu yatağa hızlıca göz atmıştı ki kadın birdenbire arkadan üstüne atıldı ve onu iğrenç bir şekilde mutfığa taşıyıp içinde omlet ve domuz pastırması bulunan bir tabağın önüne yerleştirdi. Hiçbir Beyefendi Kedi, yemeğinin önüne bu şekilde atılmaktan hoşlanmaz. Üçüncü Emre göre, bir Beyefendi Kedi, ne kadar aç olursa olsun, yemeğine hiç telaş etmeden, belli bir mesafeden usulca yaklaşmalı, onu uzaktan koklamalı ve asgari bir metreden, yargısının ne olacağına karar vermelidir: İyi, Orta, Geçer veya Değmez.

Verdiği hüküm “İyi” olursa, yemeğine usulca yaklaşacak, çömelmiş vaziyette oturacak ve bir lokma almadan önce kuyruğunu gövdesi etrafında kıvracaktır. “Orta” ise, çömelecek fakat kuyruğunu yere uzatmış halde arka tarafta bırakacaktır. Hüküm sadece “Geçer” ise, ayakta durarak yiyecek ve eğer “Değmez” olursa, üstünde toprağı eşeleme ve onu gömme törenini icra edecektir.

Kürklü Kişi, keyfi kaçık ve infial halinde, geriye çekildi ve yemeğe bile bakmadan, kıyafetini düzeltti. Sonra, büyük dikkatle, domuz pastirmasını tabaktan azar azar çıkardı ve hayli zevk alarak yedi. Omlet ise “Değmez” sayılıp tabakta bırakıldı.

“Değmez” hükmündeki yiyeceğin hak ettiği töreni gören kadın ellerini sevinçle çırparak bunun müthiş akıllı bir kedi olduğunu söyledi (onu ne kadar az tanıyordu!) Hayatında bu kadar tatlı bir varlık görmemişti ve ona öğle yemeği olarak yengeç eti vermeliydi.

Daha sonra, onu aldı ve kucağına oturtmaya çalıştı. Budala kadın! Geceyi dışarıda geçirmiş bir Beyefendi Kedi için bir parça ufalanmış pastırma ağır bir öğün olmasa da, ardından tek başına on beş dakikalık bir tefekkürü gerekli kılan bir öğündür yine de. Kürklü Kişi hemen aşağı atladı ve kadından olabildiğince uzağa kaçtı, çünkü kadının ucuz nergis veya gül kokusu (hangisi olduğundan pek emin değildi) onu hayli rahatsız etmişti. Gidebildiği en uzak yer, yatağın altıydı; orada bir süre kalıp yüzünü yaladı, çünkü bıyıkları etrafında en hafif yağlılık hissi bir Beyefendi Kedi'nin tahammül edemediği bir şeydir. Daha sonra çömelerek oturdu ama eğreti bir biçimde; sonra, olanları aklında evirip geçirdi. Kadından hoşlanmamıştı ama kadın öğle yemeği olarak yengeç etinden bahsetmişti. Ayrıca, hâlâ ortada herhangi bir kaçış yolu yoktu. Şimdiye kadar, Kürklü Kişi'nin ciddi ölçüde tefekkür kabiliyetine sahip, filozof tabiatlı bir kedi olduğu anlaşılmış olsa gerek. Alexander'dan ayrılmaya karar vermek için altı ay, yerleşik hayata geçmeye karar vermek için iki yıl beklemişti ve ne de olsa burada ancak yarım saattir bulunmaktaydı. Bazen, ilk izlenimler yanıltıcı olabilirdi. Hem Kürklü Kişi iltifata çok duyarlıydı, üstelik kadının hayranlığı gayet boldu. Yatağın altında kadından tamamıyla gizlenmiş olduğu halde, kadın hâlâ onun hakkında ve ona hitaben konuşmaktaydı. Halbuki işler daha kötü olabilirdi.

Mesele şuydu ki, kısa zamanda öğrendiği gibi, erişilebilir mesafe içine girer girmez, bu kadın onun kişilik onuruna hiç saygı

göstermeden, onu kucaklayıp öpmekten kendini alamıyordu. Bir Beyefendi Kedi'nin çenesi altından hafifçe okşanmayı pek sevdiği zamanlar vardır ve bunu usulünce yapmayı bilerseniz, daha sonra kucakta kısa bir siestadan ve çok kibarca bir okşamadan hoşlanabilir, fakat bir insan yavrusu gibi sırtüstü vaziyette tutulmaktan ve üzerinde sevecen mırıldanma sesleri işitmekten, nergis veya gül kokan bir göğse bastırılmaktan hoşlanmaz. Kürklü Kişi, kadının ateşli çabalarına karşı şiddetle mücadele etti ve ilk fırsatta mutfaktaki çöp kutusunun ardına sığındı. Şurası kesindi ki burada hapisteydi ve öğle yemeği olarak yengeç etinden mahrum kalmak pahasına kaçması gerekiyordu. Çöp kovasının ardında, gözleri birer çizgi olmuştu; patilerini çekmedi, dimdik oturup düşünmeye başladı. Düşünürken, arka ayaklarından birini hafifçe kemirdi –daha önce, bütün vücudunda bir kaşıntı hissine kapılmak için düşünmek kadar etkili bir şey olmadığını fark etmişti– sonra, sırtında ulaşılması hayli güç olan bir yeri ve daha sonra da ön patisini dişlemek zorunda kaldı ve kısa bir zaman içinde her tarafını yalamaya kendini iyice kaptırmıştı. Kaçmaya girişmeden önce temiz olmak çok iyidir ve –bu fikir aklına birdenbire geldi– keskin tırnaklara sahip olmak da çok iyidir. Çöp kutusunun arkasından yeşil kadife koltuğu görebiliyordu ve kadın bir süre için yatak odasına girip gözden kaybolur kaybolmaz, saklandığı yerden çıkarak gerindi, sonra, koltuğa doğru sakince yürüdü ve üstüne oturdu, kalın kadife üzerinde tırnaklarını sivirtmeye başladı; hakikaten gayet tatmin edici bir tırnak sivirtme yeri idi burası.

“Ah” diye çığlık attı kadın ve aceleyle koştu, Kürklü Kişi'yi yerinden kaldırdı. “Yaramaz kedi. Yapma bunu!” Hatta onu epey haşince salladı. Bu hareket, o sabah yaşadığı her şeye eklenince, artık Kürklü Kişi'nin tahammül sınırlarını aşmıştı. Dönüp kadının kolunu ısırды, ama çok değil, sadece onu bırakmasına yetecek ölçüde; bunun üzerine kadın onu yere atıverdi ve bir çığlık kopardı.

“Sen hiç de iyi bir kedi değilsin” dedi ve sızlanmaya başladı. “Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?”

Kadın bunları söylerken Kürklü Kişi sırtını ona dönmüş, kapının önünde oturuyordu. Uygun yoga hareketlerini yaparak kapının önünde yeterince uzun zaman oturulursa kapının açılacağı iyi bilinen bir gerçektir. Çocukça yaygara etmek gerekmez. Dördüncü Emir: “Bir Beyefendi Kedi ancak aşırı hallerde miyavlar. İsteklerini

belli eder ve sonra bekler.” Bu nedenle, sırtı kadına dönük halde oturdu ve kürklü kişiliğinin var gücüyle, kapının açılmasını diledi; dikkatini öyle bir toplamıştı ki bıyıkları bile hafifçe titredi. Bu arada kadın, “Hiç kimse beni sevmiyor” diye homurdanıp söyleniyordu. Ama Kürklü Kişi’nin bıyıkları biraz daha şiddetle titredi; çekip gitme arzusu o kadar artmıştı ki. Bu hapishaneyle mukayese edildiği zaman, bakkal dükkânı cennet gibi görünüyordu. Şu cehennemî apartman dairesinden bir gidebilse bayat hamburgere bile razı olabilirdi. Burasının aşırı sıcak olduğunu da fark etti; derisi karıncalanıyordu ama hareket etmemek, yalanmamak, kemirmemek için kendini zorladı. Şahsen, gitgide daha güçlenen komple bir DIŞARI ÇIKMA ARZUSU haline gelmişti.

“Pekâlâ” dedi kadın, burnunu silerek. Kürklü Kişi, yeşil gözlerinin içinden, soğuk bir edayla ona son kez baktı. Kadın kapıyı açtı, hatta onu aşağıya kadar takip etti, dış kapıyı da açtı. Teşekkürlerini göstermek için kuyruğunu bayrak gibi dimdik tutan Kürklü Kişi, kapı açılınca hemen dışarıya fırladı ve taze havayı büyük bir zevkle içine çekerek sokak boyunca koştu. Bir ağacın yarısına kadar hızla tırmandı ve yine hızla aşağı indi. Sonra, kuyruğu yarı yarıya inik halde ve kalbi huzur içinde, sokakta öylece yürüyüp gitti.

Bir Tabak Mezgit Balığı

Dolaşma ve gezintilerinde, turları ve seyahatlerinde, şimdi bulunduğu yerde daha önce hiç bulunmamıştı, yani tehlikeli bir caddenin kenarında. Arabaların kükremesine, fren gacırtılarına, inanılmaz yoğunlukta bir trafiğin gürültü, patırtı ve korna seslerine kısa bir süre maruz kaldıktan sonra, buranın çok tehlikeli olduğunu anladı. Bu ortam hayli sersemleticiydi ve Kürklü Kişi sığınıp biraz oturabileceği bir yer bulmak için etrafa bakındı. Oldukça yorgundu. Kısa bir uyku vaktinin geldiğini düşündü; öyle yemeği meselesi bundan sonra salim bir kafayla ele alınabilirdi. İşte orada, gökten inmiş bir nimet gibi, boydan boya uzanan gayet uygun tırabzanıyla verandalı bir evin önünde durmakta olduğunu fark etti. Tek bir hamlede verandaya ulaştı, tırabzan başlığının üstündeki kare düzlüğe olan mesafeyi ölçmek için bir saniye oturdu, sonra hayli rahat bir edayla oraya sıçradı ve adeta sadece onun için oraya konulmuş gibi görünen küçük bir gün ışığı parçasına emin ve serbest bir biçimde yerleşti. Patilerini altına çekti, gözlerini yumdu. Sırtında gün ışığını hissetmek nefisti, o kadar ki gayet yumuşak bir sesle şarkı söylemeye başladı; bu defa kendine, hafif mırıltılarından biriyle, sadece vakit geçirmek için bir tremolo⁵ ile eşlik ediyordu.

Orada, huzur ve sükûnetin tadını çıkararak ve bir kâhya arayışı içinde olan bir Beyefendi Kediye dönüşmesinden bu yana iki gündür sürdürmekte olduğu hayli karman çorman yaşayışın ardından iyice dinlenerek, bir saat, hatta belki iki saat oturdu. Huzura, sükûnete öyle dalmıştı ki verandada onun hemen yanı başında bir pencere açılınca, böyle güzel bir Mayıs sabahı olmasaydı veya kendisi biraz daha az yorgun olsaydı yapabileceği şeyi yapmadı, yani zıplayıp kaçmadı. Sadece gözlerini kocaman açıp bakındı.

“Buraya gel” dedi evin içinde bir ses, “Verandada bir kedicik var.”

5 Müzikte, bir nota veya akorun çabuk ve birbiri ardından çalınışı. (ç. n.)

Kürklü Kişi kibarca bekledi, çünkü hayli alçak ve tatlı olan bu sesin tonundan epey hoşlanmıştı ve hayran olunmaya daima hazırdu. Az sonra, pencerede iki yüz belirdi ve ona baktılar; o da onlara baktı.

“Pekâlâ” dedi bir diğer ses, “Belki biraz yiyecek istiyordur.”

Kürkü Kişi bunun üzerine iyice canlandı ve dengesini korumak için kuyruğuyla geniş bir kavis çizerek, patilerinin üstünde ileriye uzandı.

“Hayli çelimsiz” dedi birinci ses. “Acaba nerede yaşıyor. Onu daha önce hiç görmedik, değil mi?”

“Ögle yemeğinde ne yiyoruz?” dedi ikinci ses.

“Şu mezgitten bir parça arttı. Onu püre haline getirebilirim.”

Kürklü Kişi tırabzan başlığı üstünde dönüverdi ve mezgıt lafından ne kadar çok hoşlandığını göstermek için arka ayaklarını üç defa yere vurdu.

“Şimdi ne yapıyor öyle?” dedi birinci ses kıkırdayarak.

“Mezgıt etini sevdiğini söylüyor, sanırım.”

Sonra, hiç beklenmedik bir şekilde, pencere kapandı. Tüh be, diye düşündü Kürklü Kişi, başarılı olamayacak mıyım? İlk defa olarak, görünüşü hakkında gerçekten kaygılanmaya başladı. Kuyruğunun ucu olabileceği kadar beyaz mıydı? Peki ya göğsü ne durumdaydı? Tüh be, diye düşündü, başarılı olamayacak mıyım? Kalbi epeyce hızlı çarpmaya başladı, çünkü ne de olsa yorgun, aç ve son derece duygusal bir halde bulunuyordu. Bütün bunlar, onu, her zamankinden daha atılgan yapıyordu. Verandaya, sonra aşağıdaki zemine atladı, ardından arka kapıya doğru hızlıca yürüdü; zira, tahmin ettiği gibi, arkada bir bahçe, onun bitiminde bir armut ağacı ve, küçük bir çamaşır avlusunda, tırnak sivriltmek için mükemmel direkler vardı. Güzelce yapılmış ve tırmıklanmış, çukurlar kazmak için elverişli durumda olan çiçek tarhlarına bir göz atmaktan kendini alamadı; hatta ufak, güzel bir çukur kazma düşüncesi gayet çekici olduğundan, hemen oracıkta kendine bir çukur kazdı.

İşini bitirince, çiğdemlerin arasında sürüyle arının uçtuğunu gördü. Bıyıkları titredi. Heyecan dolu bir sabırsızlık içinde yere çöktü, yay gibi gergin bir halde kıvrıldı, kuyruğunu öfkeyle oynattı ve kendisi bile ne olduğunu anlamadan, yukarıya sıçrayıp bir çiğdem üzerine yıldırım gibi iniverdi. Arı kaçtı ama çiğdem kaçamadı. Pekâlâ, diye düşündü, baharda biraz delilik yapılabilir, fakat bunun

ciddi bir konu olduğunu hatırlamalı ve artık işe koyulmalıyım. Böylece, oturup evi dikkatle inceledi. Verandaya açılan pencere gibi sayısız giriş çıkışlar olduğu, kapı dışarı edilme ihtimaline karşı güvenli yerler bulunduğu ve (olağanüstü talihli bir şekilde) evi ve bahçesi olan bir değil iki yaşlı kadın keşfetmiş olduğu şimdiden belliydi. Yine de, son yirmi dört saat içinde umutları hayli sık olarak boşa çıkmıştı ve bu defa ihtiyatlı olmak gerektiğini kendine hatırlattı; sırf cesaretini toplamak için, özgür bir kedi olmayla ilgili o ezgiden bir parça mırıldandı.

Sonra, çok yavaşça yürüdü, arka bacaklarından birini iyice gerdi ve yaladı, zira Beşinci Emri hatırlamıştı: “Bir hedefe doğru giderken asla acele etme, aklında sadece tek bir şey varmış gibi asla görünme; bu, kibarlığa sığmaz.” Arka ayağındaki adaleyi epeyce zevkle kemirirken, çünkü her zaman kendisi hakkında eğlenceli bir şeyler keşfediyordu, arka kapının açıldığını duydu. Şimdi kurnaz olmalısın, dedi kendine. Böylece, kemirmeye devam etti ve hatta ayak parmaklarını tamamıyla açarak ayağını iyice yaladı. Bütün bu zaman boyunca, çok tatlı bir ses, “Aç mısın, kedicik? Gel, pisi, pisi, pisi...” diyordu. Kürklü Kişi en sonunda tenezzül etti, kuyruğunu bir deneme yapar gibi, soru işareti biçiminde kaldırdı, yavaşça geldi, patilerini dikkatle bir araya getirdi; yaşlı kadının elinde duran tabağı hayli romantik bir şekilde süzüyordu (çünkü ona başka bir şekilde bakmak elinde değildi). Merdivenin alt başında oturdu ve gerektiği kadar bekledi.

Hafifçe sabırsız, biraz sert bir ses tonuyla, “Haydi ama, gelsene!” dedi bu ses. Kendini kurtarmış olduğu o aşırı sıcak apartman dairesindeki ağdalı kadından sonra bu sesi duymak çok rahatlatıcıydı.

Bunun üzerine, Kürklü Kişi merdivenin basamaklarını hızla tırmanıp hemen mutfığa girdi. İçinde mırıltılar kabarmaya başlamıştı. İki çift bacağı (çünkü tarafsız olmalıydı) defalarca süründü; burnu yukarıda, kuyruğu bayrak gibi dimdik, parmak uçları üzerinde, yüksek sesle mırılarak teşekkür ediyordu.

“Fena halde cılız bir kedi bu” dedi birinci ses.

“Üstelik pek de güzel değil, doğrusu” dedi ikinci ses.

Kürklü Kişi iyi ki dinlemiyordu. Nazikçe ve büyük bir dikkatle mezgıt tabağını kokluyor, zemine yerleşiyor, hatta kuyruğunu etrafına sarıyordu, çünkü işte en sonunda bir Beyefendi Kedi'ye layık bir öğün vardı önünde.

Eve Dönüş

Bu iki yaşlı hanımın en olağanüstü tarafı, yemeğini huzur içinde yemesi için onu kendi haline bırakmaları ve tek bir söz etmemeleriydi. Yandaki odaya geçip başka şeyler hakkında konuşmak ve onu tamamıyla kendi haline bırakmak inceliğini göstermişlerdi. Ona öyle geliyordu ki son günlerde aşırı ölçüde incelenmiş, yorumlara konu edilmiş, kucaklanmış ve mıncıklanmıştı ve şimdi, şu veya bu konu hakkında bağırış çağırış, en küçük bir engelleme olmadan bu lezzetli yemeğin tadını çıkarma fırsatını bulduğu için son derece minnettardı. Her bir parçayı yiyip bitirdikten ve tabağı birkaç kere yaladıktan sonra (çünkü bir yemek Değerli ise, Altıncı Emir şöyle der: “Tabak tertemiz halde bırakılmalıdır, öyle ki bir insan onun yikanmış olduğunu düşünebilsin”), Kürklü Kişi oturdu ve çenesini yaladı. Belki yirmi veya yirmi beş defa, hatta belki elli defa yaladı; yüzü tertemiz oluncaya kadar, ahududu rengi diliyle bıyıklarının her birini iyice temizledi. Sonra ön patilerini yaladı ve güzelce ıslattığı patilerinin kürküyle yüzünü tatlı tatlı ovaladı, kulaklarını da güzelce ovaladı; bütün bunlar hayli uzun bir zaman aldı. Bunları yaparken, yandaki odada süren alçak sesli bir sohbetin mırıltılarını duyabiliyordu ve hemen ardından bir patisini havaya kaldırıp durdu, patisini bir kere salladı, saçını leğende henüz yıkamış bir insanın yaptığı şekilde başını silkeledi, sonra sessizce bir gezintiye çıktı.

“Kendi evindeymiş gibi davran” dedi en sevdiği ses. “Dolaş, etrafa bak.”

Öylesine bir gezinti halinde olduğunu, şu an için fare yakalamak niyetinde olmadığını, aslında çevreyi araştırdığını ve kendisinin şu veya bu şekilde herhangi bir taahhütte bulunmadığını anlasınlar diye kuyruğunu dimdik kaldırdı. Bu evin hayli büyük, hayli loş ve karanlık olduğunu, evde oyun oynamak için uzun bir koridorla en az üç uyuma yeri bulunduğunu keşfetti. Bir yatağı tercih ederdi,

fakat gerektiğinde işini görecek büyük, rahat bir koltuk vardı. Yine de, acele etmemek gerekir, diye kendine hatırlattı. Tam o sırada, duvarları boyunca kitaplar dizili olan ve (bu gerçekten harikaydı) içinde kocaman, düz bir masa bulunan hayli küçük bir odaya girdi. Bir Beyefendi Kedi'nin hayatında, yapmayı en çok sevdiği şeyin temiz ve sert bir zemin üzerinde boylu boyunca uzanmak olduğu zamanlar vardır. (Kürklü Kişi'nin boyu epey uzundu.)

Döşeme ekseriya kirli olur ve eski kırıntılar yüzünden fena kokar, ama bir masa, tercihen üzerinde kâğıtlar yayılı bir masa, tam istenen şeydir. Kürklü Kişi boğazında ince, zarif bir mırıldanma şarkısının yükselmekte olduğunu hissetti.

Bu yaşlı kızlardan hiçbiri şimdiye kadar ona dokunmamıştı. Bunun bir anlayış belirtisi olduğunu hissetti. Ona mükemmel bir yemek vermişler, huzur içinde dolaşıp gezmesine müsaade etmişlerdi. Şimdi, aniden, onların nasıl insanlar olduklarını keşfetme isteğini duydu. Bir kedinin, ne şekilde okşandığına bakarak hayatı öğrenme tarzı hayranlık vericidir. Masaya yaklaşırken, kalbi bayağı hızlı çarpıyordu. İki yaşlı kızdan biri, haşın sesli olanı, bir duman bulutunda adeta kaybolmuştu. Kürklü Kişi dumandan hoşlanmazdı; o yüzden, mırıltılar çıkararak ve gözlerini iyice açmış bir halde ileriye bakarak diğerine yöneldi.

“Hey, kedicik, kucağa mı çıkmak istiyorsun?” diye sordu tatlı ses, gayet nazik bir ifadeyle. Aşağıya uzanıp onu kaldırmadı. Öne eğildi ve bir parmağını onun başından sırtına doğru gezdirdi. Sonra, çok zevk veren bir şekilde, kulaklarının arasını kaşıdı. Mırıltılar, gayet hafifçe vurulan bas davullar gibi ses vermeye başladı ve Kürklü Kişi zevk duygusuyla kabardığını hissetti. Yaşamış olduğu onca şeyden sonra, böylesine usta bir elin dokunması inanılmaz ölçüde keyifliydi ve, kendisi bile farkında olmadan, bu hazır kucağa bir zıplamayla yerleşmiş ve yoğurmaya başlamıştı. Kürklü Kişi, biliyorsunuz, annesini kaybettiği zaman o kadar ufak bir yavruydu ki kulakları daha açılmamıştı bile ve gözleri soluk maviydi; fakat bu hanımın kucağına atladığı zaman minik pençelerini açıp kapatarak, annesini de böyle yoğurduğunu belli belirsiz hatırlar gibi oldu.

“Sakince otursa iyi olurdu” dedi tatlı ses, “tırnakları hayli keskin.”

Ama Kürklü Kişi bunu duymadı çünkü bir eve dönüş esrikliği

içindeydi ve yağurmaya devam ederken bir şarkı besteledi; şarkıyı bestelerken de bedenindeki her tüyün karıncalanıp parladığını hissediyordu, en sonunda o kadar mutluydu ki.

“Aslında şimdi daha toplu görünüyor” dedi haşın ses, “fena halde aç olmalıymış.”

Kürklü Kişi gözlerini yumdu ve şarkısını söyledi. Şarkı şöyle idi:

Teşekkür ederim, teşekkür ederim,
Başka kimseye değil sana
Ey sevgili tatlı ses,
Ey sevgili insan ana,
Nazik tavırların için,
Doğru davranmayı bildiğin için;
Kibar, yumuşak dokunuşundan ötürü
Sana ediyorum en içten teşekkürü.

Fakat öyle çok uykusu vardı ki son mısra bir mırılamaya karışıp gitti; Kürklü Kişi yağurmaya bıraktı, bir patisini burnunun üstüne koyarak kendini bir anda yusuvarlak bir huzur topağına dönüştürüp uykuya daldı.

Belirsiz bir sükûnet fasılası oldu ama unutulmamalı ki Kürklü Kişi hareketli ve hayal kırıklıklarıyla dolu bir hayat sürmüştü ve uyurken burnuyla patileri seğiriyor, yakalandığını, salıverilmediğini hayal ediyordu. Daha pek uyanmadan veya gözlerini bile açmadan, büyük bir tedirginlik içinde, o nazik kucaktan yere atlayıverdi.

Hepsi çok iyi, dedi kendine sert bir edayla, fakat bu defa dikkatli olmalısın. Alexander'ı hatırla, bakkalı hatırla, o kadını ve onun boğucu apartman dairesini hatırla. Kolay değildi ama yaşlı kızlara dönüp bakmadan gayet asil bir tavırla uzun karanlık koridor boyunca yürüyerek ön kapıya geldi ve açılması dileğiyle kapının önüne oturdu. Biraz sonra ayak sesleri işitti, fakat başını çevirmedi. Bunu iyice düşünmek için zamana ihtiyacım var, diyordu kendine. Bir kâhya seçerken asla aceleci olma. Kapı açıldı ve işte artık dışarıdaydı. Merdivenin basamaklarından hızla inerek tatlı Mayıs ikindisine atıldığında, asla aceleci olma, diyordu kendine. Fakat aynı zamanda, buna pek de niyet etmeksizin, kısa bir şiir üretmiş olduğunu fark etti ve tırnaklarını kapının yanındaki ağacın üstünde bileyip hızla ağaca tırmanırken, sırf ne kadar mükemmel bir Beyefendi Kedi

olduğunu göstermek için, bunu mırıldanarak okudu. Çok kısa ve sevimli bir şiirdi bu:

Ne Doğusu, ne Batısı;
Evdir en hayırlısı.

Şimdi birkaç gün boyunca oraya gidip gelse de, ne garipti ki oradan her ayrılışında, sırf o iki yaşlı kızın hâlâ orada olduklarından emin olmak ve ayrıca (itiraf etmeli) sofrada ne yediklerini öğrenmek için, kendini her nasılsa onlara dönerken bulmaktaydı. Dördüncü gün yağmur yağdı ve böylece mesele çözüme bağlanmış oldu: Kürklü Kişi geceyi orada geçirdi. Ertesi sabah, kuşbaşı doğranmış ve güveç yapılmış lezzetli sığır etinden küçük bir tabak dolusu yedikten sonra yüzünü temizlerken kararını verdi. Ne de olsa, bir Beyefendi Kedi geceyi bir evde geçirirse, bir çeşit vaatle bulunmuş demektir. Patilerini içeriye çekmiş halde masanın üstüne oturup kapı ağzında duran iki yaşlı kıza ciddi bir edayla bakarak, eğer benim kâhyalarım olacaksanız ben de sizin kediniz olacağım, dedi kendine. Elbette, bu kızlar da, kuyruğunun beyaz ucu nedeniyle, bu kadar çok çeşitli mırıltılar ve şarkılar bilmesi nedeniyle, hakikaten oldukça yakışıklı bir dost olması nedeniyle ve kendileri çok yumuşak kalpli oldukları için, bu teklifi kabul ettiler.

Kürklü Kişi'ye Bir İsim Konur ve İsimsiz Bir Kediyle Dövüşür

Nerede ve kimle yaşayacağı hakkında kararını verinceye kadar, Kürklü Kişi, bir öksüz olduğuna üzülse de, bir isim sahibi olmasını hiç dert etmemişti. Kendini bir Sokak Kedisi veya Beyefendi Kedi olarak düşünmek gayet güzeldi ama mahallede başka Sokak Kedileri ve birçok Beyefendi Kedi vardı; bu yüzden, üçüncü çay fincanını doldurmakta olan tatlı sesli kâhyanın ağzından şunları duymak onu çok mutlu etti: “Sanırım ona Tom Jones ismini vermeliyiz. Ne de olsa, terk edilmiş bir yavru. Henry Fielding’in Tom Jones karakteri de öyleydi.”

“Basit bir isim ama İngiliz edebiyatı tarihinde seçkin ve ünlü bir karakterin ismi” diye cevap verdi Haşin Ses, çok sevdiği tereyağlı ekmekten küçük bir parçayı ona vermek için eğilirken.

Bu isim, onun kâhyalarına, neredeyse kendisine verdiği kadar hoşnutluk vermiş gibiydi ve bundan sonra, eve misafirler geldiğinde, resmen tanıştırılmanın zevkini alabilmek için daima hazır bulunmayı ihmal etmedi. Bir defasında, gayet iyi bir kahvaltı için Tatlı Ses’i sokağın başına kadar geçirmek suretiyle ödüllendirmeye karar vermişken, bir komşunun şunu sorduğunu işitmekten çok memnun oldu: “Peki ya Bay Jones bu sabah nasıl?”

Sokağın başından geri dönerken, kendine duyduğu saygıyla öyle havalı bir şekilde yürüyordu ki bir çalının arkasında duran isimsiz gri bir kedinin ona küçümsemeyle baktığını, hatta bu kedinin intikam peşinde olduğunu, Tom Jones’un besili görünüşü ve gayet belirgin olan kendini beğenmişliğini algılamış olduğunu ve onu küçük düşürme niyetini fark edemedi.

“Kendini matah bir şey mi sanıyorsun?” diye onunla alay etti isimsiz kedi.

Tom Jones olduğu yerde durdu, vaziyeti anladı. Çalı, verandanın hemen yanındaydı. Hadi canım, böyle adice sözlere cevap vermek bana yakışmaz. Öbür taraftan dolaşayım, diye düşündü, o

nezaketsiz lafı duymamış gibi yapayım – elbette, sırf kıskançlıktan böyle konuşuyor; en iyisi hiç aldırış etmemek. Bu şartlar altında, bir Beyefendi Kedi'nin yürüyüş tarzı bir itidal ve sanat olayı haline gelir. Bacakları her zamankinden biraz daha kasıtlı görünür ve aşırı bir ciddiyet ve yavaşlıkla yürür. Bunu yapmak, asalete boş verip atılmaya hazırlanan isimsiz bir sokak kedisinden gelen bir hakareti görmezden gelmek, cesaret ister. Fakat elbette Bay Jones'un davranış dersleri almaya ihtiyacı yoktu. Yürüyüşünün yavaşlığı, resmiliği, kendine yeterliği, sıradan herhangi bir kediyi suspus ederdi. Fakat bu kedi, komşu evdeki Nelly adlı tosbağa kabuğuna çılgınca âşıktı ve, bu çılgınlığında, kendisine aldırış edilmemesini hiç dikkate almadı. Gerçekten de, doğruldu, öfkeden muazzam boyutlarda kabardı ve Tom Jones'un peşine düştü; aşırı gurur bacaklarını öyle bir dikleştirmişti ki ayaklıklar üzerinde duran bir devi andırıyordu. Tom Jones bunu hissetti, fakat tabii ki dönüp bakmaya tenezzül etmedi. Yolunda yürümeye devam etti, sadece– sırf ne kadar kaygısız olduğunu göstermek için– bir kere durup bacağını kemirdi.

“A, hayır, olmaz” dedi isimsiz kedi ve gayet kaba bir şarkıya başladı. Öyle keskin bir ses tonuyla söylüyordu ki insanın kulağını deliyordu; hakikaten çok şiddetli bir şarkıydı. Tom Jones, ona karşı kullanıldığı zaman bile şairce yaratıcılığa saygı duyduğu halde, arkasına döndü ve çömeldi; gözlerini iyice kısıp dikkat kesildi.

Zayıfsın, hem de sırk misali,
Cins kedi hali yok sende.
Sanma kendini öyle pek afili;
Saçın, başın çok alelade.
Ey çirkin, ne bu gururlu hallerin,
Kemiklerin fırlamış neredeyse,
Berbat görünüyor kürkün, tüylerin.
Unutmuş değil hiç kimse,
Evet, bir ismin varsa da,
Sen öksüz bir kedisin
Ve bütün her şeyine rağmen
Basit serserinin tekisin.
İşte ben buradayım resmen;
Jones, kolla şimdi kendini,
Çünkü kıracağım kemiklerini!

Elbette ki isimsiz kedinin fiilen saldırması henüz uzun bir zaman için söz konusu değildi. Hemen saldırmak bir zayıflık işareti olurdu. O ve Kürklü Kişi, hakaretler uçuşurken, çömelmiş oturdular, aralarında yaklaşık bir metre mesafe vardı. İlk şarkı aslında sadece ısınmaydı. Tom Jones onu tam bir sessizlik içinde dinledi, çünkü bir cevap hazırlamakla meşguldü ve böyle bir anda karşılık vermemek hiç de iyi olmazdı. Ancak, “basit serseri” lafını duyunca bıyıklarından bir öfke dalgası gönderdi ve alçak sesle hırladı. Bunun dışında tamamıyla hareketsizdi. Sonra, yavaşça ve hayli yumuşak bir sesle, hor gören şarkısıyla cevap verdi:

Harcıyorsun vaktini nafile
Şu acemice, berbat nağmeyle.
Sözlerin pek tumturaklı, fakat
Olamaz daha kötüsü, edilirse dikkat,
Çünkü birader kıskanıyorsun beni;
Açıkça belli ettin hislerini.
Git de suratını yıka
(Rezil etme kendini halka)
Ve bırak sen şiiri, miiri,
Benim gibilere bırak o işleri;
Kemik kırmaya falan gelince,
Müthiş Jones bunu da yapar iyice.

Son iki mısraya kadar düşük tonda, küçümseyici bir edayla söylenen şarkının etkisi, son iki mısradaki birdenbire arttı; hele “Müthiş Jones” sözleri ağızından çıkarken Kürklü Kişi öyle delici ve korkunç bir çığlık atmayı başardı ki kendi sırtındaki tüyler kabardı ve hasmında hayli olağanüstü bir etkiye neden oldu. Bu çığlık üzerine, isimsiz kedi, karnı yere değercesine, öne doğru olabildiği kadar uzandı; parlak pembe burnu, Tom Jones’un tarçın rengi burnundan sadece birkaç santim uzaktaydı. Tam burada, kendine müthiş bir şekilde hâkim olarak ölü gibi durdu ve cevabını dimdik bakarak verdi. Kolları dikenleşmiş bu kızgın yüzle, onun üstünde iki yırtık kulakla ve gri kedi gözlerinden şimşek gibi fışkıran öfkeli küçümseme bakışıyla karşı karşıya kalan Tom Jones, kendini gerçek bir kavgaya atmış olduğunu aniden fark etti. Artık hiçbir cayma imkânı yoktu ve (muharebeye girerken bir İskoç alayının gaydalarını çal-

ması gibi) o ciddi inlemesine başladı; atışma zamanının hızla sona ermekte olduğunun bir işaretiydi bu. Gri kedi, bu inlemeye inleyerek eşlik etti ve sonra bir kez pufladı. Puflama bir uyarıydı: Gri kedi ona doğru sıçrarken Tom Jones da yukarıya fırladı, böylece havada çarpıştılar ve öfkeyle çığlık atarak yere düştüler, neresi denk gelirse orayı ısıyorlardı. Gri kedi, Tom Jones'un alt dudaklarını yakaladı ve bırakmadı. Bütün bu süre boyunca, her ikisi de birbirine hakaretler yağıdırıyordu ve zincirleme çığlıklar, homurtular ve acılı bağırışları işitmek korkunçtu (Tom Jones'un dudağından kan akıyordu ve nazik burnunda kötü bir çizik vardı; gri kediye boynundan koca bir kürk parçasının koptuğunu hissetti). Bu noktada kimin kazanmakta olduğunu söylemek imkânsızdı ve bunu hiç kimse bilemeyecek çünkü tam o sırada Haşin Ses verandaya çıktı, bir kova dolusu suyu onlara doğru fırlattı ve kendi sesini Tom Jones'unkine katarak bağırıldı: "İğrenç kedi, git buradan!" Suyun çoğu gri kedinin yüzüne gelmişti, hemen oradan uzaklaşıp kaçtı; ama hâlâ hırlıyor ve bütün ev kâhyalarına ve bir dövüşü kazanmak için böyle haksız yöntemlere güvenebilen bütün Beyefendi Kedilere lanet ediyordu.

Tom Jones, ne olduğunu anlamadan, kendini verandada buldu. Komşu evin çitinden kıvrılarak yan tarafa doğru uçarcasına koşan gri kedinin kuyruğunun ucunu belli belirsiz gördü sadece. İtiraf etmeli ki dövüş bittikten sonra kendini biraz sarsılmış hissediyordu.

"Zavallı kedicik" dedi Haşin Ses, oldukça endişeli bir halde. "Ah, ne kadar ıslanmışsın, hem de kanamış" diyerek hemen evin içine koştu ve geri döndüğünde elindeki temiz, ılık bir havluyla onu gayet nazikçe ovaladı. Daha sonra Tom Jones hayli tükenmiş bir durumda, kâhyaların verandaya koymuş oldukları şezlongun altına yatıp kaldı. Bezin içinden geçen güneş ışığını hissedebiliyordu ve orada yaralı ağzını bir patisinin üstüne koyup gözlerini kapattı. Her yeri ağrıyordu.

Ama bu durum, sadece zafer duygusuyla değil aynı zamanda şükran duygusuyla da, göğsünde ve boğazında bir saadet mırıltısının yükselmesine engel olmadı. Çünkü birinin ılık süt dolu tabaklarla ve nazikçe kaygılı bir tavırla gelip gitmesi epeyce harika bir şeydi. Böyle durumlarda kişinin hakikaten bir kâhyaya ihtiyacı var, diye düşündü, sonra da uykuya daldı; burnu ve patileri hâlâ seçiyordu.

Tom Jones Her Şeyi Kontrol Altında Tutar

Tatlı Ses eve geldiğinde, Tom Jones hâlâ şezlongun altında yatıyordu, çünkü kendini hayli kötü hissediyordu.

“Ah canım” dedi Tatlı Ses, “Ne kadar korkunç! Bana öyle geliyor ki bir kavgadan diğerine atılıp duracak. Şu perişan ağzına bak – bir daha asla eskisi gibi olmayacak.”

Bu sözler, ne de olsa, pek cesaret verici değildi ve Tom Jones gözlerini utançla kapalı tuttu.

“Onu hastaneye götürebiliriz; yarasına dikiş atabilirler” diyordu Haşin Ses.

“Komşunun şu kedisi, şu Nelly yüzünden” dedi Tatlı Ses. “Me-sele onun yüzünden çıkıyor. Bu çevredeki bütün erkek kediler onun peşinde olacak ve Tom Jones hepsiyle kavga etmek zorunda kalacak.”

Çok üzgün görünüyorlardı. Müthiş Jones'u anlamak böylesine yufka yürekli iki yaşlı kıza zor geliyordu, diye karar verdi. Ama ne yapabiliirdi ki? Her saygın Bay Jones, bir külhanbeyi gelip de burnunu o saygın yüze beş on santim yaklaştırdığı ve kendisine pufladığı zaman, Müthiş Jones haline gelmek zorundaydı.

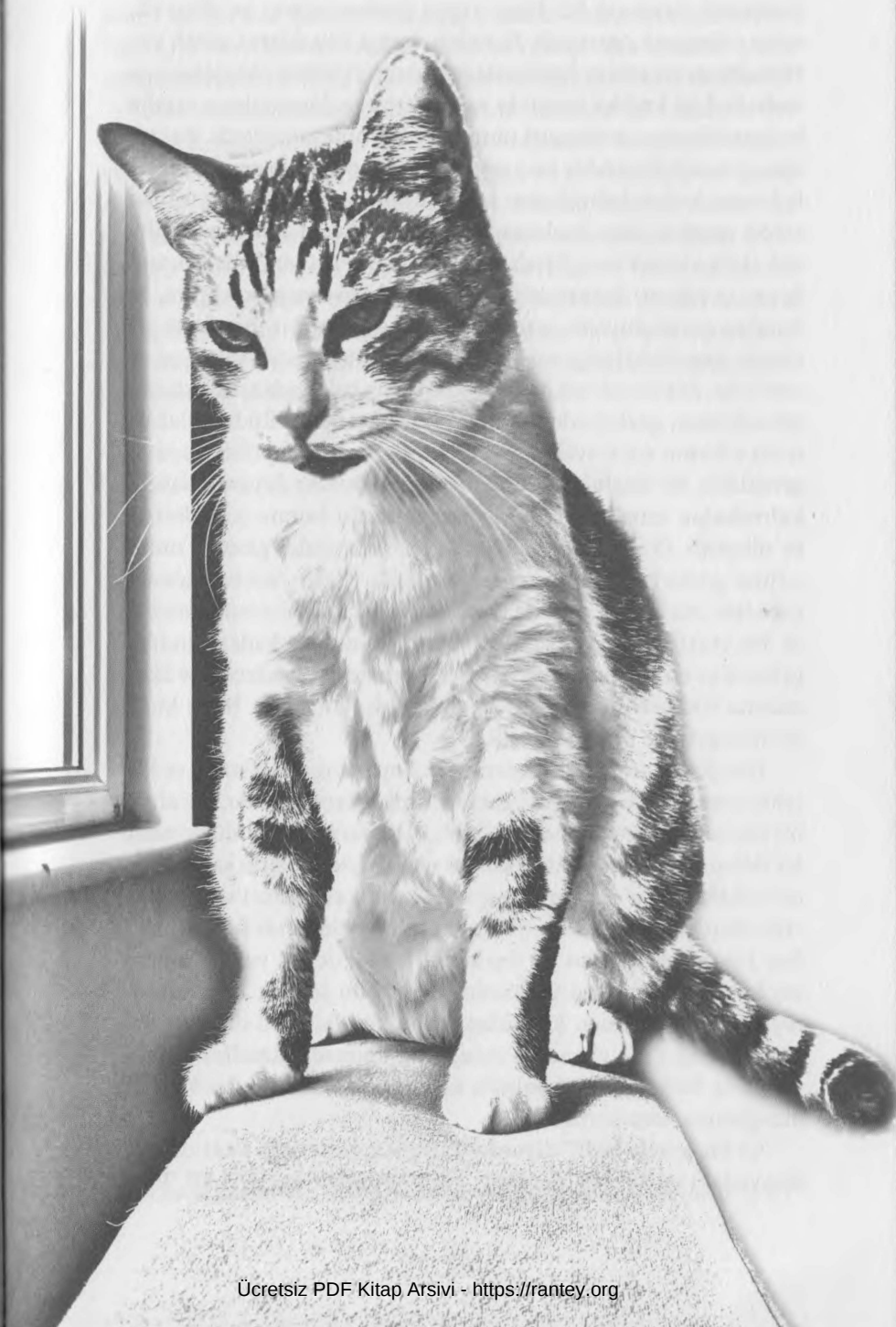
Bütün bunları düşünerek ve birtakım özel nekahet yemeklerini, en iyi cinsten tonbalığıyla dolu bir tabağı ve üzerine ılık sos gezdirilmiş sığır eti parçalarını kabul ederek iki gün boyunca verandada yattı. Ayrıca, çok susamıştı ve birkaç tabak dolusu ılık süt içti. Nihayet, iki gün iki gece sonra, kalkıp pencereden dışarı atlamak ve iyi olabileceği yumuşak bir yer bakınmak için kendini yeterince güçlü hissetti. Tam orada, yataklardan birinin ayağındaki bir kaşmir şalın üstünde yatarken, kâhyaları için hâlâ ciddi bir endişe konusu olduğunu fark etti. Belki de kendini hayli keyifsiz hissetmesi nedeniyle Kürklü Kişi daha önceleri hiç olmadığı kadar kâhyalarının farkındaydı; bir dolap çevirmekte oldukları, ondan bir şey gizledikleri fikrine kapıldı. Bir Beyefendi Kedi'yi uzun bir

süre için pansiyoner olarak almayı açıkça gereksinmiş iki yaşlı kız oldukları hesaba katılsa bile, hakikaten aşırı ilgi gösteriyorlardı. Kendini gayet sağlıklı hissetmeye başladığı ve altdudağındaki yaranın hiçbir yardım olmadan kendi kendine kapanmış olduğu dikkate alınırsa “hastane” lafını çok fazla kullanıyorlar ve üstelik, elbette bir lüks olan, ama artık iyice alıştığı bir lüks olan, kaşmir şal üzerinde uyumasına müsaade ediyorlardı.

Kendine saygı duyan her kedi gibi, Tom Jones, kendisini etkileyen bir durum olmadıkça, başkalarının işlerini hiç merak etmezdi. Bu yüzden, onu evlerine almış olan bu iki yaşlı ve sevimli yaratığın delilik ve aptallıklarına yeterince dikkat göstermemişti. Ama şimdi, patileri içeriye çekilmiş ve kuyruğunu kendi etrafında özenle kıvrımış, böylece kuyruğun beyaz ucu (bu kadar uzun bir kuyruğun belirli avantajları vardı) arka bacağının kavisi boyunca dimdik durur halde, kaşmir şalın üstünde oturarak yoga hareketlerini yapması gerekirken bunun yerine bazen onları düşünürken buluyordu kendini.

Onlar sahiden ne tür insanlardı? Onlardan en çok sevdiği Tatlı Ses idi çünkü ilk önce onun sesi kulağına çarpmış ve bir yuva ile doğru ihtimamı bulmuş olduğunu onun okşama tarzıyla anlamıştı. Tatlı Ses her gün çok uzun süre ortadan kayboluyor, eve yorgun dönüyordu; o uzakta iken, diğer kâhya bazen hayli dalgın oluyor ve hatta onun yemeğini vermeyi bir veya iki kere unutuyordu, çünkü bir daktilonun önünde saatlerce oturur, parmaklarıyla birtakım yazılar yazardı – fakat Tom Jones bu yazıların kime hitap ettiğini bilemiyordu. Bazen, arkadaşlık etmek istediğinde gelip onun masasına çıkar, bir süre onun parmaklarını seyreder, yemekte ne olabileceği konusunda kısa bir sohbet ederdi. Fakat bazen de, bu diğer kâhya kendi kendine bir şey hakkında konuşurdu ve o zaman Tom Jones onun sandalyesinin yanında oturur, yoga hareketlerini yapar ve iletişim kurmaya çalışmadıkları için hayli mutlu olurdu. Gerçekten, o kadının saatlerce sessiz kaldığı ve kendisinin de dilettiği gibi gelip gidebildiği zamanlarda en çok onu seviyordu.

Ve elbette ki evde her şeyi kontrol altında tutmak için çok uğraşıyordu. Kahvaltıdan sonra, gazeteyi okuması gerekiyordu. Bunun için, koridor boyunca yürüyerek, (bütün diğer zamanlarda kaçındığı bir yer olan) salona giderdi. Ancak, her sabah dokuz civarında, Tatlı Ses dışarı çıkmaya hazır olduğunda, ön taraftaki

pencereye tırmanır, bir kitap yığını üstüne oturur ve dünyada neler olduğunu öğrenirdi. Buradan, hangi köpeklerin sabah yürüyüşlerine çıkmış ve emniyetle ortalıktan çekilmiş olduklarını ve mahalledeki kediler arasında yarı-dost veya düşmanların etrafta bulunmalarının muhtemel olup olmadığını tespit ederdi. Bunun için, gazeteyi bazen bir saat veya daha çok okuması gerekirdi. Bu iş bitene kadar, kahvaltısını hazmetmiş ve ciddi bir konu olan sabah tuvaleti işine başlamaya hazır olurdu. Mahallede, etrafta çok fazla kurum var gibiydi ve patilerini, göğsünü, kuyruğunun beyaz ucunu ve karnındaki yumuşak, kahverengi kürkünü, ki bundan gurur duyardı, temiz tutmak hayli zor bir meseleydi. O zaman sırtındaki her geniş siyah şeridi bastıra bastıra yalaması ve sonra da, dilinin sık sık hayli yorulmasına bakmadan, bıyıklarını temizlemesi, gözlerinden uykuyu kovması ve özellikle kulaklarının arkasını iyice ovalaması gerekirdi. Bunları yaptıktan sonra, genellikle, bir kuşluk vakti atıştırmasına ihtiyaç duyardı; bazen, kahvaltıdan artmış küçük bir parça olurdu bunun için. Bazen de olmazdı. O zaman, Haşin Ses'in odasına usulca girer ve onun sırtına gözlerini dikip bakardı; sonunda, Haşin Ses bu bakışın etkisiyle ona döner ve hatta (birçok yazı yazdıktan sonra kendisi de bir atıştırmaya ihtiyaç duyduğunda) mutfğa kadar yanında gelmesi ve etrafta hafif bir yiyecek olarak neler olabileceğine bakmasına izin verirdi; parçalanmış ufak bir parça kek, hatta kuru bir bisküvi bile pekâlâ yeterdi.

Tom Jones artık sabah işlerinden hayli yorgun düşmüş ve bir şekerleme zamanı geldiğine karar vermişti. Tam o sırada, burnuna bir patisini koymadan hemen önce, kâhyalarını düşündü ve nasıl bir dolap çeviriyor olabileceklerini merak etti. Onların sadece tek bir ciddi kusuru var görünüyordu: Onun kavgalarını su kovalarıyla durdurmak. Asalete yakışmayan bir yöntemdi bu. Dahası, Bay Jones, kendisinin ev dışındaki faaliyetlerini ve toplumun sayılan bir üyesi olma ihtiyacını şu veya bu şekilde kısıtlamaya niyetli olduklarından kuşkulanıyordu şimdi. Belki de, katı bir hiyerarşinin içine girmekte olduğu bu aşamada, kendini birçok yoğun ve korkunç savaş yoluyla kanıtlamasının ne kadar önemli olduğunu anlamıyorlardı.

“O bir erkek kedi” diyordu Tatlı Ses, bir erkek kedi olmak dünyadaki en iyi şey değilmiş gibi. “Bundan kaçış yok.” Tom

Jones ismini ona kendisi vermişti, o halde neden bahsediyordu? Eğer öyle hissediyordu ise, ona niçin Sam Jones veya Timothy Jones ismini vermemiştir? Ona yeni bir isim vermeyi mi düşünüyorlardı?

Onların düşünmekte oldukları şeyin, ismini değil kişiliğini değiştirmek, onu bir şiddet karşıtına, bir Quaker⁶ kediye, dövüşme ve düşmanlarının kürklerini yırtma şan ve şerefine nefis yasak eden bir kediye dönüştürmek olduğu Kürklü Kişi'nin aklına hiç gelmedi. "Hastane" lafıyla birlikte, onların konuşmalarında ikide bir geçen "hadım etme" sözlerinin anlamı buydu. Tom Jones bunların tehlikeli sözler olması gerektiğini biliyordu çünkü bunları kullandıklarında ona daima acıyarak bakıyor ve bir yalan söylemiş de bundan ötürü kendilerini epeyce suçlu hissediyorlarmış gibi, ona fazladan birkaç parça rosto veriyorlardı.

6 Savaşa ve şiddete karşı olmalarıyla tanınan bir Hristiyan tarikatının üyesi. (ç. n.)

Zavallı Jones Sıkıntılı Bir Zaman Geçirir

Bir şeylerin dönmekte olduğundan kuşkulandı ama olayın kendisi onu tamamıyla hazırlıksız yakaladı. İlk olarak, bir yastık kılıfının içine sokuldu, kılıfın etrafına ensesinden dolaşan bir ip bağlandı; sadece başı görünüyordu ve bir Beyefendi Kedi'yken şimdi debelenen tuhaf bir bebeğe dönmüştü. İlk içgüdüğü, elbette, kaçmak oldu (Beyefendi Kedi'nin Sekizinci Emri şöyledir: "Hiçbir durumda kendini bağlatma.") Fakat ne de olsa hayli olgundu ve mücadelenin hiçbir sonuç vermeyeceğini hemen anladı. Böylece, sakinleşti ama gözleri kocamandı ve büyük bir endişeyle bakıyordu; sonra, Haşin Ses'in her zaman binip gittiği, berbat sesler çıkaran, nahoş kokulu arabaya götürüldü. Başka kedilerin bu şekilde götürülmesini çalının arkasından sık sık seyretmişti. Şimdi kendisi, bir yastık kılıfının içinde bağlanmış halde, arabanın ön koltuğunda Tatlı Ses'in kucağında oturuyor ve kaygı verici bir hızla uçup gidiyorlardı. Az sonra, tek bir ağacı veya evi bile artık tanıyamaz oldu ve bu noktada öyle bir endişeye kapıldı ki miyavlamalarını tutamadı, sadece bir kez değil ama üst üste, defalarca, bir dizi miyavlama ve protestoya başladı. Şimdiye kadar başından hiç bu kadar kötü bir şey geçmemişti. O boğucu kadınla o havasız apartman dairesinde hapsolmaktan daha kötüydü bu, çünkü o zaman en azından istediğini yaptırabilecek durumdaydı. İsimsiz bir öksüz olmaktan daha kötüydü; mükemmel bahçeyi, evi ve yaşlı kadını bulup da orada başka bir kedinin yaşadığını görmekten de daha kötüydü bu. Çünkü şimdi öyle bir endişe duyuyordu ki Beyefendi Kedi'nin On Emri'ni filan boş vererek, duygularını göstermemek ve asilce davranmak hakkında her şeyi unutarak, feryat etmeyi tek yapabildiği, zira gerçekte paniklemişti. Yanında bulunan iki Ses'in teselli edici nazik sözlerini pek işitmiyordu. Onu bir yastık kılıfı içinde bir bebeğe çevirerek aşağılamış ve kim bilir nereye götürüyorlarken sözlerin ne anlamı vardı ki? Zihnini toplayıp

onların dediklerine dikkat etmiyor, bunu yapmaya çalışmıyordu bile. Sadece feryat ediyordu.

Neyse ki Kürklü Kişi, her saygıdeğer hayvan gibi, dayanmak için sınırsız ölçüde sabretme gücüne sahipti ve hastanede, uzun süren ve onu hayli

takatsiz bırakan bir yoga hareketine benzettiği garip deneyimin bitmesini bekledi sadece. O kadar halsiz düşmüştü ki, Tatlı Ses onu nihayet kafesinden çıkardığı zaman hemen hiçbir tepki göstermedi; artık kurtulmuş olduğunu biliyordu. Arabada eve dönerken arada sırada birkaç söz söyledi; başına gelenler hakkında yüksek sesle ancak birkaç yakınma sözü. Mırıldamaya bile pek hali yoktu, belki mırıldamayı unutmuştu – orada, ağzı hafifçe açık, soluyarak yatıp kaldı. En sonunda Haşin Ses arabayı kendi sokağına çevirdi, kapıyı açtı ve o (Ah saadet! Ah, tarifsiz saadet!) özgürdü. İlk biraz sendeledi, zira çok küçük bir kafese tıkmışlardı onu; sonra taze havayı, toprak, çimen, fulya ve yağmur kokan bahar havasını içine çekmek üzere burnunu coşkuyla kaldırdı. Gayet usulca ve tereddütle, kuyruğunu yatay konumdan dikey konuma getirdi ve sokak boyunca yabancı bir neşeye koşmak için hamle edeceği sırada öksürük nöbetine tutuldu. Hayır, şimdilik içeriye girip yatmak daha akıllıcaydı.

“Yüzü hayli süzölmüş” dedi Tatlı Ses üzgün bir ses tonuyla. Sırtındaki uzun siyah çizgi boyunca onu okşayarak, “Zavallı Tom, zavallı kedicik...” diye mırıldandı. Tom Jones, onun peşinden bir odadan diğerine gitti; sonra, Tatlı Ses onun bir kucağına ihtiyacı olduğunu anladı ve nihayet yemek odasındaki küçük koltuğa yerleşti. Mırlamalarını tutmaktan hayli mutsuz düşmüş olan Tom Jones da, onun güzel, ılık kucağına kıvrılıp yattı, onu gayet nazikçe biraz yoğurdu ve bir eve dönüş şarkısı mırıldandı, fakat öyle belirsiz ve yorgun bir şarkıydı ki bu kendisi de bunu daha sonra pek hatırlayamadı.

Ertesi sabah, “Şu öksürük hoşuma gitmiyor” dedi Haşin Ses. Tom Jones’un aklına her ne zaman, arka avludaki armut ağacına tırmanmak veya çok güzel bir çukur açmak gibi, sahiden iyi bir fikir gelse, bu sinir bozucu öksürüğe tutulduğu ve son derece sarsıldığı hakikaten doğrudu.

“Kendini hiç de iyi hissetmiyor” diye cevap verdi Tatlı Ses. “Ah kedicik– şu korkunç hastane...” Tom Jones hafifçe titredi ve yat-

ma ihtiyacı hissetti, çünkü “hastane” gayet korkutucu bir kelime haline gelmişti. Durum şuydu ki onlar ne düşünüyor olabilirlerse olsun, eskisi gibi bir kedi olmadığını biliyordu. Müthiş Jones olmanın ve isimsiz düşmanlardan kürk parçaları koparmanın nasıl bir şey olduğunu bile pek hatırlayamıyordu. Patisi ve dili tamamen yoruluncaya kadar gözlerini tekrar tekrar yıkadığı halde gözleri asla temizlenmişe benzemiyordu. Daha da beteri, kısa zamanda anladı ki başındaki kaşıntı, olağan bir “şimdi yalama ve kemirme zamanı geldi” kaşıntısı değil, çok daha kötü bir şeydi. Kendini iyice kemirdiğinde, ağzına kürkünden parçalar doluyordu. Birkaç gün sonra da, başının tepesinde ve kulaklarının etrafında kürksüz yerler oluyordu.

Bir kedi kürkünü yitirmeye başladığında, bu çok aşağılayıcı ve korkunç bir şeydir. Tom Jones, patilerini içeri çekip yerde oturuyor ve gazeteyi okumak bile içinden gelmiyordu. Önceleri, kuyruğu havada, patilerini hafifçe ve zarafetle kaldırarak yürüyüşünü seyretmenin bir zevk olmasından gurur duyarken şimdi, bir gizlenme dürtüsü hissediyor ve kuyruğunu, melankolik ve kendine saygısı tükenmiş bir biçimde, ardında sürükleyerek gayet yavaşça yürüyordu. O kadar umutsuz görünüyor ve kendini o kadar umutsuz hissediyordu ki iştahı tamamıyla kapandı. İşte bu sıralarda, kâhyalarının ona ihtarname verebilecekleri, eğer daimi malul olduysa ona artık bakmak istemeyecekleri düşüncesi geldi aklına. Başının tepesini okşamaktan ne denli hoşlandıklarını biliyordu ve şimdi okşayacak bir şey yoktu. Eskiden, geceleyin harikulade bir şekilde koyulaşan, sabahleyin harikulade bir şekilde soluklaşan büyük yeşil gözlerine hayranlıkla bakıp tatlı sözler ettiklerini ne kadar sık duymuştu. Şimdiyse, ona bakıyor ve “Zavallı kedicik, çirkin görünüyor, doğrusu” gibi utandırıcı şeyler söylüyorlardı.

Ve bir gün Haşin Ses şöyle dedi: “Onu daha önce tanımamış hiç kimse onu sevemezdi. Ama biz onu seviyoruz, değil mi? Ve biz onu bırakmayacağız.”

Haşin Ses, içinde yağlı bir madde bulunan, hastane kokulu iğrenç bir şişe getirdi ve bu şeyi günde iki defa onun kürküne sürdü. Tom Jones artık hiç aldırmıyordu ve öyle derin bir depresyona girmişti ki, sırf bezginlik duygusuyla, Haşin Ses’in bunu yapmasına izin verdi. Mırlama makinesi bile epeyce gıcırıyor ve mırlamak ona acı veriyordu çünkü mırlamalarının halis şiir olduğu ve kendisinin

de, kuyruğunda beyaz bir uç bulunan, gayet afili ve yakışıklı bir Beyefendi Kedi olduğu günleri hatırlatıyordu ona. Ah, diye düşündü, kuyruğuna kaçamak bir bakış atarak, her şeye rağmen kuyruğunun ucuna hâlâ sahibim. Umutsuzluğa kapılmamalıyım.

Gündelik yürüyüşü için dışarıya çıktığında, tesadüfen oradan geçmekte olan herhangi bir kedinin hakaretlerine katlanmak zorunda kalıyor ve uzaktan bir kavga şarkısı işittiğinde olabildiğince hızla eve koşuyordu. Dövüşme gücüne de, isteğine de sahip değildi. Fakat yavaş yavaş garip bir şey olmaktaydı. Asla tam olarak iyileşmese bile, kâhyalarının şimdi birer kâhyadan daha fazlası olduklarını, gerçek dostlar olduklarını ve onu terk etmeyeceklerini anlamaya başlamıştı. Gerçekten ve sahiden güven içindeydi. Onu, parıltılı tekir tüyleri için seviyor değildiler, beyaz göğsü ve beyaz patileri için de, büyük yeşil gözleri için de, hayır, kuyruğunun beyaz ucu için de seviyor değildiler. Onu kendisi olduğu için seviyorlardı.

Muhteşem Jones veya Kedi Nanesi Mahmurluğu

Böyle sevildiğini anlar anlamaz, kendini biraz daha iyi hissetmeye başladı. Bir gün patilerini yalayıp kar gibi beyaz yaptı, bir gün de başının tepesindeki çıplak yerlerde ince, yeni bir kürk tabakasının büyümekte olduğunu fark etti. Bundan sonra, tekrar eski haline gelmesi kısa bir zaman almıştı sanki: Tüyleri yine kalın ve parlak oldu, göğsü eskisi gibi ıslıl ıslıl parlıyordu, yürürken kuyruğunun ucunu sık sık bayrak gibi taşıyordu. Hepsinden iyisi, öksürüğü tamamen geçmişti ve diğer kürklü kişiler veya sabah yürüyüşüne çıktığında tesadüfen karşılaştığı herhangi biri tarafından Bay Jones olarak hitap edilmeye ve saygılı bir biçimde selamlanmaya layık olduğunu biliyordu.

Neredeyse yine eskiden olduğu gibiydi, ama tamamıyla değil, çünkü bir daha asla Müthiş Jones olmayacaktı. Hastanede her ne olduyorsa, şu veya bu şekilde, onun tabiatını değiştirmişti ve o artık bir Beyefendi Kedi'den ziyade bir Efendi Kedi'ydi. Hayat felsefesi mülayim ve barışçı olmuştu ve hakaret gördüğünde Pasif Direnişi benimsiyordu (yani, toplumun daha az evrimleşmiş üyeleri tarafından ona hakaret kastıyla ne söylenebilirse söylensin, yavaşça uzaklaşmak ve kaba şarkılar söylemek için geri dönmemek). Bir kavganın düşüncesi bile onu üzgün ve biraz da endişeli yapıyordu. O şimdi bir Barış Kedisi olmuştu.

Bütün bunlar nedeniyle, artık eskisinden çok daha az dışarıya çıkıp öylesine dolaşüyor ve geziniyor, kendini meşgul etmek ve zinde kalmak amacıyla ev içinde birtakım faaliyetler icat etmesi gerekiyordu. Kâhyalar bu konuda çok anlayışlıydı. Bir gün, Tath Ses eve geldi ve patilerini içeri çekmiş halde verandada oturan, akşam havasını alan Kürklü Kişi onu karşılamak için fırladı. Tath Ses, bir sebeple, sanki ilgi duyması gerekirmiş gibi, kitaplar ve kâğıtlarla dolu büyük çantasını gösterdi ona. Aaa, haklıymış yahu,

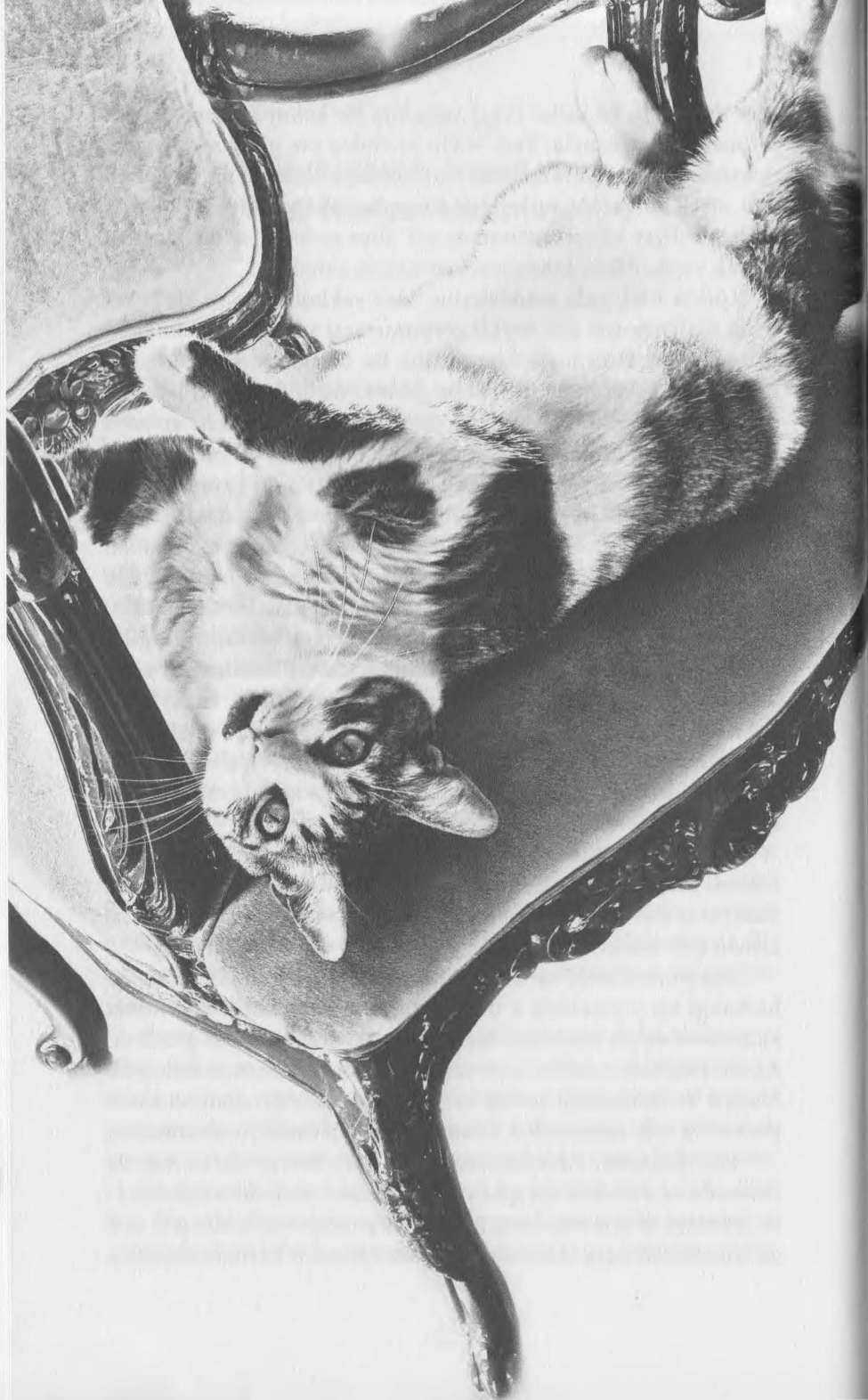
diye düşündü, ne kadar tuhaf ve çekici bir koku! Böylece, içinde bir merak duygusuyla, Tatlı Ses'in peşinden eve girdi ve kaynama noktasına gelen, sonra da hızla fokurdamaya başlayan bir çaydanlık gibi, ateşli bir istekle mırılayarak, onun bacakları etrafında dolandı. Tatlı Ses diğer kâhyaya, "Buraya gel" diye seslendi ve bir gazeteyi açarak yaydı. "Tom Jones için kedinanesi aldım."

Kürklü Kişi, gıda maddelerine nasıl yaklaşılacağı ve bir Beyefendi Kedi'nin asla çok istekli görünmemesi gerektiği hakkındaki üçüncü emri tamamıyla unutmuştu. Bu harika, sarhoş edici kokudan öyle heyecanlanmıştı ki patilerinin üstünde yükselip başını çantanın içine sokmaya çalıştı. Sonra, kâhyalarına, sabırsızlanmaya başladığını ve bu kokulu şey her ne ise onu daha da gecikmeden incelemek için duyduğu ihtiyacı karşılamakta aşırı yavaş davrandıklarını (zavallılar, genç değildiler ki) bildirmek amacıyla birkaç kere patisini uzattı. Sonunda gazete yere serildi ve Tatlı Ses çantadan bir tutam yumuşak, yeşil yaprak çıkarıp bunları gazetenin üstüne koydu. Öyle güçlü bir koku yayıldı ki Kürklü Kişi, bir saniye için, ona yaklaşmaya çekindi; bu kuru yaprak demeti bir fareymiş gibi, çömeldi. Tarçın renkli burnu titriyordu, gözlerini kısmıştı; bu şeyin üstüne atlayıp onu paramparça etmek istiyordu adeta. Fakat buna karar veremeden, kokunun cazibesine öyle kapıldı ki düşünmek için duramadı ve açıklıktan ölüyormuş, bu yeşil şeyler de etlerin en şahanesiymiş gibi, yaprakları patisiyle toparlayıp delicesine çiğnemeye başladı.

"Bundan çok hoşlandı" dedi Haşin Ses. Kâhyalar gözleri parlayarak bakiştılar, çünkü o kadar hasta düşmüş ve şimdi iyilemiş olan bir kediyi memnun etmek için herhangi bir şey yapabildikleri zaman çok mutlu oluyorlardı.

Tom Jones durdu ve o denli aromatik olan, daha önce tattığı herhangi bir yiyecekten o denli farklı bu yaprakların son lezzet kalıntısını almak için dilini birkaç defa ağzının etrafında gezdirdi. Ağzını yalarken, kendini biraz sersemlemiş ve aynı zamanda keyifli hissetti ve birdenbire anladı ki şimdi yapması gereken, sırtüstü yatmak ve kedi nanesinden kalan parçalar üzerinde yuvarlanmaktır.

"Hey baksana, yuvarlanıyor" dedi Tatlı Ses ve dört ayağı da yukarıda ve oyuncak ayı gibi yumuşak karnı tamamen açıkta yuvarlanmaya devam ederken, Tom Jones pençelerini yıldız gibi açtı ve tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bilen bu harika kâhyalara

bitkin bir edayla baktı. Yana doğru olabildiği kadar yuvarlandı, orada biraz yattı, sonra geri yuvarlandı, sonra yine yuvarlanarak oturur konuma geçti ve kedi nanesinden küçük bir parça daha aldı. Sonra, hareketsiz duramayacak kadar bir şeyle dolu olduğunu fark etti ve koridor boyunca koştu, geri döndü, yatağın üstüne atladı ve orada durdu; kuyruğunu sallıyor, gözleri parlıyordu. Haftalardır ilk defa, tamamıyla kendisi hakkında ve ne denli harika bir kedi olduğuna dair, çok yüksek sesli mutlu bir şarkı bestelemeye başladı:

Bir harikayım ben, çok afili;
Mırılayışım gök gürlemesi misali.
Ben zarif bir kedioğluyum
Ve yumuşaktır huyum, suyum.
Benimkiler gibi yeşil gözleri
Gördüm diyen gelsin beri;
İpek gibidir kürküm, tüylerim;
Süt beyazı benim patilerim.
Adına layık bir kediyim,
Ben tam bir beyzadeyim.
Görmek istiyorsanız şayet
Tom Jones'u, işte o şahsiyet,
İşte Bay Jones, parlak, şanlı,
Muhteşem ve tembel mizaçlı
Ve de bayılır kedi otuna;
Evet, şanlı Jones derler bana!

Tatlı Ses, “Çok şükür” dedi, “halinden memnun görünüyor!” “Adeta kükrüyor” dedi Haşin Ses, “baksana, pençelerini yukarı kaldırıp yıldız yapıyor, ne sevimli!”

Muhteşem Jones, ki artık böyle biliyordu kendini, çevresindeki her varlık, bütün dünya, devasa bir kucakmışçasına havayı yoğurmanın çok zevkli bir şey olduğunu keşfetmişti. Bir pençesini kaldırdı, açıp kapattı, gözleri sakinleşti. Sonra, diğer pençesini kaldırdı ve aynı şeyi denedi, gözleri daha da sakinleşti. Gerçekten de, şimdi kendini son derece duygulanmış hissediyordu.

Başıma gelen! dedi kendine, acaba çok fazla kedi nanesi mi çiğnedim, acaba sevgi ve kendine hayranlıkla başım dönmüş halde hep

böyle mi kalacağım? Fakat tam o sırada yana devrildi ve neredeyse uykuya dalmış vaziyette kendini yatağa uzanmış buldu.

Onu kulağının arkasından hafifçe gıdıklayan Haşin Ses, “Uyanınca eski haline dönecek” dedi. “Kedi nanesi mahmurluğu yaşıyor.”

Ayakuçlarına basarak onun yanından ayrıldılar. Biraz sonra, mırlama sesleri iyice zayıfladı; iki mırlama arasında uzunca bir sessizlik oluyordu. En sonunda, Tom Jones titrek bir nefes alarak içini çekti, arka ayağı bir defa seğirdi, sonra hiç hareketsiz öylece yatıp kaldı.

Fare Kaçmış!

Bundan sonra arada sırada çılginca Kedi Nanesi Günleri ve ayrıca harika Fare Yakalama Günleri yapıldı. Müthiş Jones şimdi artık Muhteşem Jones olduğu ve daha çok sadece Efendi Jones olduğundan, avlanmayı eskisi kadar eğlenceli bulmuyordu. Arada sırada yine pencereye çıkıyor ve geçmekte olan bir kuşa laf atıyordu ama bunun nedeni, başka herhangi bir şeyden çok, dişlerinin tıkrıdamasını işitmekten hoşlanmasıydı. Kuşu yakalaması gerektiğini hissetmiyordu. Hayatın üstüne atlamaktan ziyade genel olarak gözlemlemeyi tercih etmekteydi. Farelere gelince, Müthiş Jones olduğu zamanlarda bile, etrafta yakalayacak hiçbir fare olmamıştı, fakat bazen oyunbaz minik bir farenin zevkli bir yenilik olacağını da düşünüyordu. Ne de olsa, bir Barış Kedisi'ne dönüşmüş olduğunda bile, sadece gazete okuyarak gün geçmezdi.

Onun rahatı ve mutluluğuna o kadar önem veren kâhyalar bütün bunları dikkate aldılar ve bir gün Haşin Ses bir gezintiden eve döndüğünde elinde küçük bir kâğıt torba vardı. Geldi ve torbayı Kürklü Kişi'ye doğru hafifçe sallayıp hışırdattı. Kürklü Kişi, bir sebeple, kasvetli bir ruh hali içindeydi veya belki de sadece biraz canı sıkındı. Gazeteyi tekrar tekrar okumuştı; bahçede gelişigüzel arı kovalamış ama korkunç bir yaşlı siyah sokak kedisi gelmiş ve ona öyle bir küçümsemeyle bakmıştı ki, eve dönüp bu aşağılanmayı unutmak için uzunca bir zaman yoga hareketleri yapmıştı. Şimdi, kulaklarını dikti ve bir göz atmak için başını yana doğru çevirdi. Kedi nanesi mi acaba, diye sordu kendine. Torbayı kokladı ama kâğıdın donmuş zamklı kokusundan başka bir şey gelmedi burnuna. Hayır, kedi nanesi değilmiş, diye cevapladı kendi sorusunu. Peki, ne olabilir ki?

Tam o sırada, durumu öğrenmek için içeri giren Tatlı Ses, "Bir fare" dedi.

Ve gerçekten de Haşin Ses, şimdi torbayı onun burnuna yakın

açmış ve uzun elastik kuyruklu, hakiki bıyıkları, iki çok parlak gözü ve soluk pembe kulağı ve hatta (çevirip gösterdi) tüylü tombul gövdesinin altında ufak soluk pembe ayakları olan, yumuşak gri bir fareyi onun önüne koydu.

Kürklü Kişi bunu hiç eğlenceli bulmadı. Patilerinin üstünde tam boy dikilerek ve sırtını kavis yaparak, sonra da ağzını kocaman açıp esneyerek, benim için oyuncak bir fare mi, diye düşündü. Kedi gibi bir kedi için, benim gibi saygın bir kedi için oyuncak bir fare mi?

Ama oyuncak farenin öyle parlak gözleri vardı ki Tom Jones bir an için onun kendisine göz kırptığını düşündü. Bir patisini yumuşakça kaldırıp yoklamak için fareye dokundu. Farenin kuyruğu hayli davetkâr bir şekilde titredi ve Tom Jones patisini ustalıkla savurarak onu yataktan aşağıya yuvarladı. Veee –Tom Jones buna yemin edebilirdi– fare sahiden sıçradı, koşarak uzaklaştı ve radyatörün altına gizlendi. İşte şimdi gerçek bir fareye benzemişti. Kürklü Kişi yatağın üstünde çömeldi; bıyıkları dikenleşmiş ve öne doğru uzanmıştı, tarçın renkli burnu hafifçe titriyordu, vücudunda tek bir adale kıpırdamadığı halde gözlerini fareye sabitlemişti. Omurgası boyunca küçük elektrik akımlarının gezindiğini hissedebiliyordu ve sonra, hamle etmeden beklemenin heyecanı ile gözbebekleri kocaman açılırken, kaba etleri titreşmeye ve kuyruğu ileri geri kamçı gibi vurmaya başladı; aniden havaya fırladı. Yere düşerken, kuyruğu geniş bir kavis çizerek yukarıya kalktı ve öfkeli bir halde, pençesiyle isabetli bir vuruş yaparak fareyi hızla odanın diğer tarafına fırlattı. Bu defa, farenin nereye düşeceğini görmek için beklemedi bile, doğruca onun ardından aynı yöne sıçradı. Neşeyle ona koştu ve önünde sürdüğü *puck*⁷ ile rakip kaleye doğru hızla ilerleyen bir buz hokeyi oyuncusu gibi, önce bir pençesiyle, sonra diğer pençesiyle, odanın zemini boyunca ona darbeler vurmaya başladı. Sonra, dört patisi birbirine iyice yaklaşmış ve sırtı kavisleşmiş halde, yanlamasına bir dans yaptı ve ardından aniden havaya sıçradı, yere düşerken fareyi dişleriyle yakaladı ve salona götürdü.

Orada, fareyi yere koydu ve nefesini tutarak, onu tamamen unutmış gibi bir edayla, bir süre oturdu. Sonra, gözünün ucuyla fareye baktı, onun cazibesine karşı koyamayacağını hissetti ve iyice havaya fırlattı, bir pençesiyle yakaladı, yine fırlattı ve salonun her

7 Buz hokeyinde kullanılan, sert kauçuktan yapılmış disk. (ç. n.)

yanında hokey oyununa bir kez daha başladı, sürükleyip vurdu, vurup sürükledi.

Kâhyaları bütün bu hareketleri alkışladılar ve o da kendini çok neşeli ve iyi, hatta güzel hissetti. Çünkü artık Efendi Jones haline gelmiş, kavga etmeyi bırakmış, her ne olursa olsun kâhyaların sadık olduklarını kabul etmiş, kürkünü yitirse bile öyle olacaklarını kabul etmiş olduğundan, insanların ona hayran olmaları ihtiyacını eskisinden daha çok hissediyordu. Gerçekten de, bir Sokak Kedisi olduğu zamanlarda buna hiç ihtiyaç duymamıştı. Ama şimdi, ne kadar yakışıklı olduğunun söylendiğini işitmek, alkışlanmak ve övülmek ihtiyacını çok hissediyordu. İşte bu yüzden de, kâhyalarına, onun gerçek kedi kişiliğini, geçmişte hiç kimseye veya hiçbir şeye açmadığı kadar açmaya hazırdı. Onlar dışarı çıktıklarında, yoga hareketlerini bile yapmadan, sadece onların dönüşünü bekleyerek saatlerce evde kaldığı olurdu çünkü onlar evde değilse bu evi kendi yuvası gibi hissetmezdi. Bazen de, ev çok sessiz olduğundan, kendini teselli etmek için bu konuda küçük şarkılar bestelerdi:

Sizler gidince dışarı,
Unuturum ben oyunları.
Sizler olmayınca ortada,
Unuturum ben mırıltımı da.
Duyuyorsam sesinizi evde,
Bilirim ki “yemek” de var, “fare” de,
Ve kucacağınızı açınca bana,
Dalarım uykuların en tatlısına.
Duymak için alkışlarınızı
Yaparım pençelerimi denizyıldızı.
Sizlerle karşılaşmasaydım
Belki hiç olmayacaktı bir adım.
Mutlu ettiğinden onu tüm bu şeyler,
Jones oturur ve şarkılar söyler
Ve işte tüm bunlar nedeniyle
Tom’un kalbi dolar sevgiyle.

Elbette ki, iyi yönetilen bu müşfik evde mükemmel huzurun hü-küm sürmediği zamanlar da oluyordu. Mesela, Tom Jones bazen faresinden bıkıyor ve onu salondaki çekyatın iyice altına veya bir

radyatörün arkasında gizlenmiş halde bırakıyor ve ertesi gün onu aramaya üşeniyordu. İşte o zaman, kâhyalar eve gelip de oyun istediklerinde, fare bulunamıyordu.

“Fare kaçmış” diye bağıırdı Tatlı Ses, bu farecik bir kapının arkasından onların üstüne atlayabilecek çok büyük ve korkunç bir kaplanmış gibi. Onlar elleri ve dizlerinin üzerinde eğilip yatakların, koltukların, radyatörlerin altında fareyi ararken, Kürklü Kişi narin yeşil gözlerinde hafifçe alaylı bir ifadeyle onları seyrederdi ve bazen, ortadan yok olup duran bu fare günlerce bulunamazdı. Fakat yine de, Tom Jones arada sırada bağımsızlığını göstermek zorundaydı. Hayatının bu denli büyük bir parçasını insanların eline bırakmış olsa da, şerefini koruması gerekiyordu veya belki de tam bu nedenle, yani hayatının bu denli büyük bir parçasını insanların eline bırakmış olması nedeniyle, şerefini kaybetmemesi gerekiyordu. Böylece, ara sıra, tamamen kendi başına bir gezintiye çıkar, saatlerce eve dönmezdi; bir iki ağaca tırmanır, birkaç sokak ötede bir avluyu araştırır veya küçük bir parça çiğ ciğer bulabilme ihtimalini düşünerek mahalledeki bakkal dükkânlarından biri ya da öbürüne kısa bir ziyaret yapardı. Ayrıca, efendi kişilikte olmayan korkunç kedilerin sırf gösteriş uğruna devam ettikleri gülünç iktidar ve mevki savaşlarına katılmamayı seçmiş olsa da yerel kedilerin çetellesini tutmak ve neler olduğunu bilmek zorundaydı. Sonra, birkaç saatliğine, evdeki yükümlölük ve sorumluluklarını filan unuttur ve yeniden kedi gibi bir kedi olurdu. Seyredecek veya alkışlayacak hiç kimse olmadan, bir ağacı hızla tırmanmak ve yine hızla aşağıya inmek çok rahatlatıcı bir şeydi. Bir kedi, sadece bir kedi olmak ve kendi işleriyle uğraşmak çok rahatlatıcı bir şeydi. Ancak, uzun bir gezintiden ve –havlayan kocaman siyah bir köpekle yüz yüze gelmek, kuyruğunu iyice kabartmak ve köpek bozguna uğratılana kadar tükürükler saçıp tıslamak gibi– küçük maceralardan sonra, içinde bir ses duyar gibi olurdu. “Haydi eve, Jones” diyen bir ses; kendini hayli gergin, birazcık da kaygılı hissetmesine neden olan bir ses. “Onlar nasıl acaba?” diye sorardı bu ses, sonra kalbi epey hızlı çarpmaya başlardı. Bazen de, ses o kadar güçlü olurdu ki, bir şeyleri kaçırmış olduğundan bir anda korkuya kapılarak bulunduğu yerden eve kadar koşarak giderdi.

Bir gün, işte aynen böyle, eve kadar koşa koşa gitti ve verandaya atladı; miyavlama hakkındaki Emir aklına gelmeden pencereye

tırmandı ve “Hey, ben geldim. Siz neredesiniz?” demek için yüksek sesle bağırdı, fakat gelen olmadı. Dışarıya çıkmışlardı. Panik halinde, kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, içinde bir balon gibi şişmekte olan kederini uzaklaştırmak için derhal oturup patilerini kıvrırmak ve dikkatini alabildiğine toplayarak yoga hareketlerini yapmak zorundaydı. Yoga hareketleri biraz işe yaradı ama yine de kederinden tam olarak kurtulamadı. Tuğla kaldırımdan gelen her ayak sesine kulaklarını dikiyordu. Tatlı Ses’in ayaklarının yürürken çıkardığı tıkırdamayı ve Haşin Ses’in daha uzun adımlarını duymak için kulak vermeyi nice zamandır öğrenmişti. İçindeki kaygı balonu öylesine büyüyordu ki sonunda kalktı ve bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı; kuyruğu, katıksız bir melankoliyi gösterecek bir şekilde, tam arkasında yukarıya doğru uzanmıştı.

Tatlı Ses ile Haşin Ses, yaya değil, gümbürdeyen motoruyla arabanın içinde ve kapıları çarparak, sonunda eve geldikleri zaman, Tom Jones koşabildiği kadar hızla koştu, onların bacaklarına süründü ve aralıksız mırlamalarıyla onları hayli şaşkına çevirdi.

“Çok aç olmalı” dedi Tatlı Ses. “Saatlerce dışarıda kaldı.”

Fakat Tom Jones onlara şunu anlatamadı: Sevinçle titremesine ve başını kaldırıp onların insan yüzlerine bakarak dönüp durmasına neden olan şey, bu defa açlık değil de, sadece, en sonunda eve gelmiş oldukları için kendini çok mutlu hissetmesi, onları çok özlemiş olmasıydı. Bir gezintiye çıkmak bu kadar endişelenmesine yol açıtıysa bunu yapmaya hiç değmezmiş, diye düşündü ve hemen o anda bir daha uzaklara gitmemeye karar verdi. Şerefini korumanın başka yolları, o kadar acı vermeyen yolları olsa gerekti.

Büyük Taşınma

Kürklü Kişi artık o kadar iyice yerleşmiş ve rahat etmişti ki tam bir huzur içinde yaşaması nedeniyle hayli şişmanlamıştı ve artık hiç kimse ona “Zavallı Pisi” demiyor, onun parlak tüylerine hayran olarak kendisinden “KOCAMAN BİR KEDİ” diye söz ediyorlardı. Şerefini korumak ve bununla beraber evde durmak sorunu, sırf c sseye c z lm şt . Konu, hiç de keşif gezintilerine çıkmakla ilgili bir şey değıldi. Evin H kimi olmak ve kâhyalar üzerinde sıkı bir iktidarı sürdürmek, sadece birinci kalite sığır eti ve en iyisinden mezgıt balığı talep ettiğini hatırlamadıkları sürece, yemeyi reddederek arada bir iradesini dayatmaktı esas konu. Efendi'nin kim olduğu herkesin kafasında açıkça belli olduğu müddetçe, şeref meselesi diye bir mesele yoktu. K hyaların arada sırada bir tatile ihtiyaçları olduğunu ve tatile gittikleri zaman, onların yokluğunda Kürklü Kişi'nin bakımını gereğince üstlenecek bir vekil tayin etmek zorunda olduklarını bile kabul edebiliyordu. Böylece, yıllar içinde kâhyalar tatile gider, genç bir adam yazın bir kısmını evde geçirirdi. Kürklü Kişi bu nazik genç adamla tanışmaktan memnun olmuşt , her zamanki işlerini görmek için gelip gider, gazetesini okur ve tümüyle sabırlı ve kibar davranırdı,      kâhyaların mutlaka geri döneceklerini ve her şeyin eskisi gibi olacağını bilirdi.

Fakat Kürklü Kişi bilgeleşmiş ve şişmanlamış olsa da, kahyalarından bu evi terk etmelerinin istenebileceğı, artık onunla beraber bahçenin sonuna kadar yürüyüp armut ağacına bakamayacakları veya sepet dolusu hercai menekşe ve unutmabeniyle  i eklikte dizüstü oturamayacakları, yani bu ideal ev ile bahçeden s k l p aulacakları ve kendilerine başka bir yer bulmak zorunda kalacakları ihtimalini hiç aklına getirmemişti. Ama işte tam da bu oldu: Hem de öyle oldu ki Haşin Ses evde değıldi, yeni bir yer arama ve bulma, toparlanıp gitme, yükleri bağlama, battaniyeleri katlama, kitap raflarından yüzlerce kitabı indirme işi tamamen Tatlı Ses'e

kalmıştı. Tatlı Ses bunlarla uğraşırken, Kürklü Kişi yeşil gözlerini kocaman açarak ve kuyruğu bir soru işareti gibi havada titreşerek onu seyretmişti. Bir süre için, Tatlı Ses'in belki de yaz temizliği telaşı içinde olduğunu ve her şeyin yakında yeniden açılıp yerine konulacağını düşündü: Öyleyse, dışarıya çıkar ve bu iş bitinceye kadar bir leylak ağacının altında yatar. Fakat çok büyük bir kamyonun kapıya geldiğini ve yüksek sesli korkunç birtakım adamların onun kendi yatağını ve ayrıca çalışma odasındaki büyük koltukla divanı da o kamyonu taşıdıklarını, böylece başını koyacak bir şey kalmadığını görünce müthiş bir endişeye kapıldı.

Usulca sürünerek salondaki pencere kenarı altına saklandı; şimdi gazete okumak söz konusu değildi. Korkunç bir karar anıydı bu. Ah keşke *nereye* gittiklerini bilseydi! Fikirlerine bir düzen vermek için, çok uzun bir süre boyunca arka patilerini yaladı, kulakları ve bıyıklarını da iyice temizledi; böyle yalanıp temizlenirken bu refah yılları süresince belleğinde hayli soluklaşmış bir emri hatırlamaya çalışıyordu. Şöyle bir şeydi sanki: "Bir Beyefendi Kedi, İnsanlara Değil, Mekânlara Bağlanır." Bıyıklarını öne doğru eğdi ve burnundan aşağı onlara dikkatle baktı. Hayatında daha önce tek bir emri bile asla sorgulamamıştı, çünkü Emirler onun şarkıları gibi tamamıyla kendi başına yaptığı bir şey değildi: Bunlar onun içinde kabarıp yükselir ve Beyefendi Kedi nesillerinin bilgeliğini içerirdi. Kuşku içindeyken Emirleri hatırlamak şimdiye kadar, hemen her soruna emin bir çözüm olarak görünmüştü. Burada kalmak ve kâhyaları onsuz kendi yollarına gitmeye bırakmak? Bıyıkları biraz titreşti ve yeşil gözleri ince, sert çizgiler haline geldi.

Ne de olsa, tırmanmak için böyle mükemmel bir armut ağacı veya pençelerini sivriltmek için böyle sevimli, yuvarlak direkleri olan bir evi tekrar bulacağı ya da, kâhyalar her nereye gidiyorduy-
sa, orada güneşlenmek için oturabileceği böyle uygun, güvenli bir veranda olacağı farz edilmemeliydi. Ama sonra, öylesine ustalıkla okşanarak, yıllarca o kadar sımsıcak, o kadar rahatlık içinde yatmış olduğu kucakları hatırladı; o kadar taze, beyaz, son derece lezzetli o ilk mezgıt yemeğini, kedi nanesi mahmurluğunu ve oyunbaz fareyi hatırladı. Kürkünden parçaların döküldüğü, çok hasta olduğu, kâhyaların ona sadakatle hizmet edip hiç yakınmadıkları o zamanı da hatırladı. Artık dayanamadı. Pencere altından usulca çıktı, kuyruğunu havaya dikip Tatlı Ses'i arayarak boş odaları dolaştı.

Onu bulunca, mırladı ve bacaklarına sürtünerek etrafında dolanmaya başladı. “Nereye gidiyorsanız ben de geliyorum” demek istiyordu. Tatlı Ses, elbette ki, onun Emirler’den birini ığnemeye karar vermiş olduğunu da, pencere kenarı altında az önce nasıl bir vicdan muhasebesi yapmış olduğunu da hiç bilmiyordu. Evden kamyona kucak dolusu mantolar taşımakla öyle meşgul d ki ona pek fazla dikkat göstermedi.

Açıkça belliydi, hemen bir şey yapmazsa, kendini müthiş yalnız ve kederli hissetmeye başlayacaktı; şimdi, başını koyacak hiçbir yer olmadan, boş bir yatak odasının orta yerinde oturuyordu. Bu yüzden, dimdik durdu ve kendine ve tüm dünyaya hitaben, kendini mazur göstermek amacıyla hayli uzun ve karışık bir şarkı mırıldandı:

Karşı gelirsen yasaya
Patilerin başlar kaşınmaya
Ve gönlünün kaygıları
Uuşan pireler gibi bir yukarı,
Bir aşağı, ısırılar seni;
Ama bilemezsin tam yerini.
Seziyorum ben tecrübeyle
Tüm bunlar neden böyle;
Ama zgr, akıllı bir kediyeim,
Felsefe içinde çok iyiyim.
Mırıltıyla anlatacağım muradımı
Ve tutacağım ben safımı
İnsanlık ile birlikte.
Elinizdedir patim, işte,
Ama komutayı ben alıyorum;
Durun, sizle beraber geliyorum.

Belki, o korkunç günün çoğunu nasıl geçireceğini veya insanlara değil meknlara bağlanmakla ilgili emri ığnemmiş olan bir Beyefendi Kedi’yi ne gibi küçülmelerin beklediğini ngrebilmiş olsaydı böyle cesur bir şarkı yapma cesaretini göstermezdi. Çünkü evde bazı çöp yığınları ve Tom Jones dışında hiçbir şeyin kalmadığı bir zaman geldi ve bundan sonra daha da kötü bir zaman. Tatlı Ses onu yerden kaldırdı, kendisiyle birlikte bir taksinin içine soktu. Büyük Taşınmaya kendini hazırlamak için tek bir an bile olmadan

ve üstelik boğazından bir tabak süt bile geçmeden, yabancı sokaklar boyunca hızla yol alıp gittiler. Umutsuzca çıkardığı miyavlama zayıf ve cızırtılı geliyordu ve aslında sesinin gitmekte olduğu kafasına dank etti!

Onuruna ve güven duygusuna o denli ters düşen bu muamele yetmiyormuş gibi, benzin, küflenmiş yosun, kirli paçavra ve kereste kokan soğuk, rutubetli bir garajın içine utanç verici bir şekilde atıldı ve kapılar üstüne kilitlendi. Ulaşabileceği hiçbir pencere yoktu; bu yüzden, nerede olduğunu bile öğrenemiyordu.

Keşif yapma, araştırma, kendine burnuyla, pençesiyle, gözüyle yön bulma ihtiyacı tamamen engellenmişti ve birdenbire son derece öfkelenildi, daha önce hayatında hiç olmadığı kadar sinirlendi. Öfkesi ve çaresizliğini duvarlara haykırarak ve sözlerinin yankılanmasını işiterek kuyruğunu kamçı gibi savurdu ve bu hapishaneyi bir aşağı, bir yukarı adımladı. Hiç kimse gelmedi. Hiç kimse aldınış etmiyor veya yeni evin Efendisinin burada mahpus olduğunun farkındaymış gibi görünmüyordu. Öyle müthiş bir öfke içindeydi ki bütün yapabildiği küfretmekti; küfürlerini bir şarkıya bile dönüştüremiyordu. Bunu yapabilseydi biraz rahatlayabilecekti oysa. Öyle müthiş bir öfke içindeydi ki bir makine yağı birikintisine girdi ve beyaz patilerini kömür karasına bulayıp iğrenç bir hale soktu. Şimdi o kadar kızgındı ki durup temizlenme ihtiyacını hissetmedi; bunu yapsaydı kaderine razı olmuş gibi görünürdü. O kadar kızgındı ki normal cüssesinin iki katı daha iri hissediyordu kendini. Kapıyı açan herhangi birinin üstüne atlamaya ve içinden geçenleri ona açıkça bildirmeye hazırlandı. Bu kadar çok olağan dışı bağınış ve çığlık yüzünden sesi boğuklaştı ama yine de devam etti ve hatta birkaç defa büyük garaj kapılarına doğru hızla koşarak bunlara gülmeye çalıştı.

Tatlı Ses onu dışarı çıkarmak için geldiğinde hava kararmıştı. Çaresiz bir halde, konuşamayacak kadar yorgun, burnunu kapıdaki çatlağa dayamış, oturuyordu o sırada. Ama kapı açılır açılmaz, bir şimşek topu haline geldi ve uzaklaşmak, bir ağaca tırmanmak, kendini yine özgür bir hayvan olarak kanıtlamak isteği dışında, nereye yöneldiğini bilmeden, tek bir söz bile etmeden, hızlıca dışarı fırladı. Oh, hava ne tatlıydı ve kapının yanında bulunan, önünden koşarak geçmekte olduğu akça ağaç ne davetkardı!

İşte budur benim ağacım,
Yakalanmamaktır amacım.

Yukarıya doğru sıçrarken aceleyle bunları söyledi, hırsla sarılarak ağacın gövdesine tutundu ve öyle hızlı tırmandı ki aniden uçmayı öğrenebileceğini düşündü. Sonra, neredeyse en yüksek dalın üzerine çıkıp orada durdu ve etrafına bakındı; ağacın altında duran, ne kadar üzgün olduğunu anlatan, hemen aşağıya inmesi için yalvaran, inerse ona yemek vereceğini söyleyen, ufacak, âciz bir insan gibi görünen Tatlı Ses'e küskün siyah gözlerle baktı.

Cevap olarak, kuyruğunu kamçı gibi üç defa salladı ve daha da tehlikeli bir dala sıçradı; bu ince dal onun ağırlığı altında eğildiği için dengesini kaybeder gibi oldu.

Uzun bir zaman içeri girmede. Nihayet, ya şimdi olacaktı ya da hiç; ilk ve son defa, kimin efendi olduğunu açıkça belli etmek mutlaka gerekliydi. Tatlı Ses ile birlikte yeni eve kendi özgür iradesiyle gelmeyi seçmiş ve sonra da, oradan kaçıp yolunu kaybedebilecek ve yeni bir mahallenin her köşe ve bucağını tam olarak araştırmayı emreden yasayı bilmeyecek kadar budala bir kedi yavrusu gibi muamele görmüştü. Bu yüzden, öfkesi burnunda, onu durdurmaya çalışabilecek herhangi birine hırslayıp atılmaya hazır, sokak boyunca, bu yabancı sokak boyunca yürüyüp gitti. Sokağın başından sonuna kadar kasılarak ilerledi ve hemen köşeyi dönünce, içinde dolaşmaya müsait, uzun otlar, ağaçlar ve yabancı bitkilerle dolu, kocaman bir oyun alanı keşfetti. Oradan, karanlıkta endişeyle bağırarak Tatlı Ses'i duyabiliyordu.

“Buraya pisi, buraya pisi, lütfen gel!”

Yeterince cezalandırmış mıydı onu? Hayır, ama epeyce açtı ve bir Beyefendi Kedi daima kendi ihtiyaçlarının öncelikli olduğunu bilir. Böylece, en sonunda, açık kapının önünde durdu ve okşanarak kandırılmasına, evin içine alınıp mutfığa götürülmesine müsaade etti; orada Tatlı Ses bir barışma hediyesi olarak, koca bir tabak dolusu taze, beyaz, buğulanmış mezgıt balığını büyük bir tevazuyla önüne koydu.

Çok daha sonra, patilerini içeri çekmiş, hayli duygusal bir şekilde Tatlı Ses'e bakarak ve gayet yumuşak bir sesle mırılayarak yatağında yatarken, Tatlı Ses ona şöyle dedi: “Anlıyorsun ya, burası bizim evimiz ve bir daha asla taşınmak zorunda olmayacağız.”

On Birinci Emir veya Bir Pencere Önü Kedisinin Düşünceleri

Ertesi gün sabahın erken saatlerinde, Tatlı Ses hâlâ derin uykudayken, Tom Jones evi iyice araştırıp inceledi (çok seçkin bir Efendi Kedi olsanız bile, size bir ev sunulması önemli bir şeydir) ve gördüklerinden gayet memnun kaldı. İlk olarak, içinde birkaç değişik odanın, şirin bir kömürlüğün, istiflenmiş odunların ve tam gerektiği gibi küflü topraksı bir kokunun olduğu hayli şahane bir kiler vardı. Hepsinden güzeli, salonda, piyanonun köşesinde gayet mükemmel bir gazete okuma yeri düzenlenmişti. Kürklü Kişi, dimdik oturmuş, sabah haberlerini okurken vakur bir edayla, evet, burası hakikaten oldukça iyi, diye düşündü.

Fakat bu mahallede çok fazla kedi var gibi görünüyordu; bu gerçeği endişeyle kaydetti. Bunlardan bazılarının yakaları ve cıngırakları vardı; uğursuz bakışlı, siyah-beyaz suratlı biriye oradan geçerken küçümseyici bir havayla pencereye doğru bakıyordu. Ama en azından serseri değildi bunlar; hepsi de evleri ve isimleri olan kedi gibi kedilerdi ve hiç şüphesiz bir komşuluk ziyareti yapacaklardı ve işte o zaman Kürklü Kişi, onlara, bir Barış Kedisi olduğunu, toplum içinde mevki uğruna dövüşmeye niyetli olmadığını bildirebilecekti. Yine de, Tatlı Ses sonunda aşağıya inip de ılık yaz havasına çıkması için kapıyı açtığı zaman, belkemiğinde hafif bir karıncalanma hissetti; kendini, görüşlerine hürmet edilecek nezih bir mahallede bulmayı umuyordu. Sırf kendine güven vermek için, genel olarak dünyaya hitaben, kibar bir şarkı söyledi:

Silahsız geldim buraya.
Dostlar, ayrılmamak üzere
Geldim sizlerin arasına;
Bu mahalle var ya,
Tam benim zevkime göre.

Hikâyem burada erecek sona.
Lütfen nazik olun, o halde,
Ve kabul edin beni böyle
Çünkü kavga etmeyeceğim
Ne yaparsanız yapın çevremde.
Efendi bir kediym kesinlikle.
Şunu da bilmenizdir dileğim:
Bu sevimli sokakta, sözgelimi
Güzel bir haziran sabahında,
Benim de hakkımdır güneşlenmek.
Unutmayın lütfen sözlerimi;
Karşılaşırsız diye sağda solda,
İsterim şunu açıkça bildirmek:
Ben efendi bir kediym
Ve kavga ETMEYECEĞİM.

Şarkı biter bitmez, boynunda bir çingırağı olan, şişman, bol tüylü, güzel bir kedi koşarak geldi ve Tom Jones'a burun buruna dostça bir selam verdi. Tom Jones da, sırf minnettarlığını göstermek için kapının hemen yanındaki uygun akçaagağacın yarısına kadar tırmandı ve sonra yine aşağıya indi. Çok geçmeden siyah-beyaz bol tüylü kedinin yanına gri bir kedi yavrusu geldi. Bu yavru kedi yere yatıp yuvarlandı ve Tom Jones'tan, öylesine güvenen ve ayartıcı bir şekilde onunla oynamasını istedi ki, Tom Jones ağır başlılığı filan unutup yavruyu uzunca bir süre kovaladı ve evlat edindiği yeğenini şefkat dolu birçok sahte dövüşle eğlendiren bir tür şakacı amca haline geliyormuş gibi hissetti kendini. Ama yavru birdenbire kuyruğunu kabarttı ve birtakım korkunç laflar söylemeye başladı. Tom Jones yıldırım gibi arkasına dönüp baktı ve pencereden görmüş olduğu uğursuz siyah-beyaz suratın ona yönelmiş sinsi bakışlarını tam zamanında fark etti.

Doğrusu, hayli gergin bir andı bu. Bir Barış Kedisi olduğuna dair açıklamalarda bulunmak veya şarkısını söylemek için gerçekten de uygun bir zaman değildi. Bunun yerine, etrafa vahşice baktı ve kendi evinin kapısının hemen yanında, gazete okuma penceresinin hemen altında, tam da bu amaç için tasarlamış görünen uygun bir pencere çiçekliğinin onu sığınmaya davet ettiğini gördüğü zaman gözlerine inanamadı. Arkasına pek bakmadan, üç beton merdiven

basamağından sıçrayarak yukarıya çıkıverdi ve kendini, bir geminin içindeki bir denizci gibi, daha doğrusu bir deniz fenerinin içindeki bir fener bekçisi gibi, daha doğrusu bir yuvanın içindeki bir kuş gibi, daha doğrusu sıkıca yerleştirilmiş bir pencere önü çiçekliğinde duran bir çiçek saksısı gibi, aşağıda oturan uğursuz kediye amirane bir şekilde bakıyor durumda buldu.

“Şunun açıkça bilinmesini isterim” diye hırladı uğursuz kedi, “Bu civardaki Kedilerin Kralı benim ve sen haddini bileceksin. Şu sersem yavruyla birisi oynayacaksa, ben oynarım. Verandaların herhangi birinde en iyi güneşli yerde biri oturacaksa, ben otururum.” Kuyruğunu son derece tehditkâr bir şekilde kırbaç gibi savurarak, “Bu bahçeler, bu evler, bu sokak ve bütün bu kediler hep bana tabidir” diye homurdandı.

Kürklü Kişi pencere önü çiçekliğinde dimdik oturdu ve bir filo amirali gibi, daha doğrusu bir deniz feneri bekçisi gibi, daha doğrusu çok yaşlı bir bilge baykuş gibi, aşağıya baktı. Kendi kendine şunları mırıldandı:

Ben efendi bir kediye
Ve kavga etmeyeceğim.

Sonra tamamıyla sakinleştiği ve bıyıkları artık titremez olduğu zaman, iki yoga hareketi yaptı. Uğursuz kedi, olağan tepkinin verilmemesine o kadar şaşırılmıştı ki oturmak zorunda kaldı. Birkaç saniye süren bir sessizlikten sonra, tuhaf yeni kediden şunları duyunca kulaklarına inanamadı:

“Pekâlâ, dostum olmak istemiyorsan, yarı-dostum olabilirsin.”

Bol tüylü kedinin çingiraklarından kahkahaya benzer bir ses geldi; yavru kediye ağaca tırmanıp saygısızca arkaya doğru baktı. Uğursuz kedi, nereye bakacağını da, böyle bir hoşgörüyü ne karşılık vereceğini de bilemedi. Birçok yarı-dostça hafif karşılaşmanın bu ilkinde kimin kazanmış olduğunu tam olarak bilemedi.

Ama Kürklü Kişi o zaman oracıkta öğrendi ki bir filozof olmak bir kral olmaktan daha iyidir ve her şey dikkate alındığında, bilgelik iktidara tercih edilmelidir. Bazen, pencere önü çiçekliğinde, bir patisini çiçekliğin kenarına hafifçe koyarak sırtüstü yatar, başını çevirip bitkilerin yapraklarına bakar, kendi kendine Beyefendi Kedi'nin On Emrini söyler, bunları doğru bir sıra içine koymaya

çalışırdı. Çünkü bunları, hayatı boyunca başından geçenlerin telaşı içinde, karman çorman bir şekilde öğrenmişti ve şimdi kendine ait bir evi olduğuna ve artık resmen bir filozof mertebesine çıkmış bulunduğuna göre, fikirlerini bir düzen içine koymasının zamanı çoktan gelmişti. Belki, diye düşündü (yapacak daha iyi bir şeyinin olmadığı hayli ılık bir öğle sonrasında), bunlar şöyle bir sıralama içinde düzenlenebilir:

Beyefendi Kedi'nin On Emri

- I. Bir Beyefendi Kedi'nin göğsü ve patileri her zaman kumsursuz ve tertemiz olur.
- II. Bir Beyefendi Kedi, sevecenlikle bile olsa, kısıtlanmasına izin vermez.
- III. Bir Beyefendi Kedi ancak aşırı hallerde miyavlar. İsteklerini belli eder ve sonra bekler.
- IV. Bir Beyefendi Kedi kendisine hitap edildiğinde hiç kıpırdamaz. Söyleneni işitmemiş gibi görünür.
- V. Korktuğu zaman, bir Beyefendi Kedi canı sıkılıyormuş gibi görünür.
- VI. Kendisini doğrudan doğruya ilgilendiren bir durum olmadıkça, bir Beyefendi Kedi başkalarının işlerine hiç aldırış etmez.
- VII. Bir Beyefendi Kedi bir hedefe doğru giderken asla acele etmez, aklında sadece tek bir şey varmış gibi asla görünmez; bu kibarlığa sığmaz.
- VIII. Bir Beyefendi Kedi, ne kadar aç olursa olsun, yemeğe usulca yaklaşır ve yemeğin iyi mi, Orta mı, Geçer mi, Değmez mi olduğuna en az bir metre uzaktan karar verir. Değmez olduğuna karar verirse, onun üstünde toprağı eşeliyormuş gibi yapar.
- IX. Bir Beyefendi Kedi, kendisine layık bir öğün için teşekkür eder; bu amaçla, tabağı öyle bir yalar ki insan, tabağın yıkanmış olduğunu düşünebilsin.
- X. Bir Beyefendi Kedi, bir kâhya seçerken asla acele etmez.

Bütün bu emirleri hatırlamak ve onları düzgün sıraya koymak hayli zor bir iş olmuştu; bu yüzden Kürklü Kişi patisini çekti ve karnında yumuşak oyuncak-yavru-ay tüylerini yalayan hafif esintinin haz-

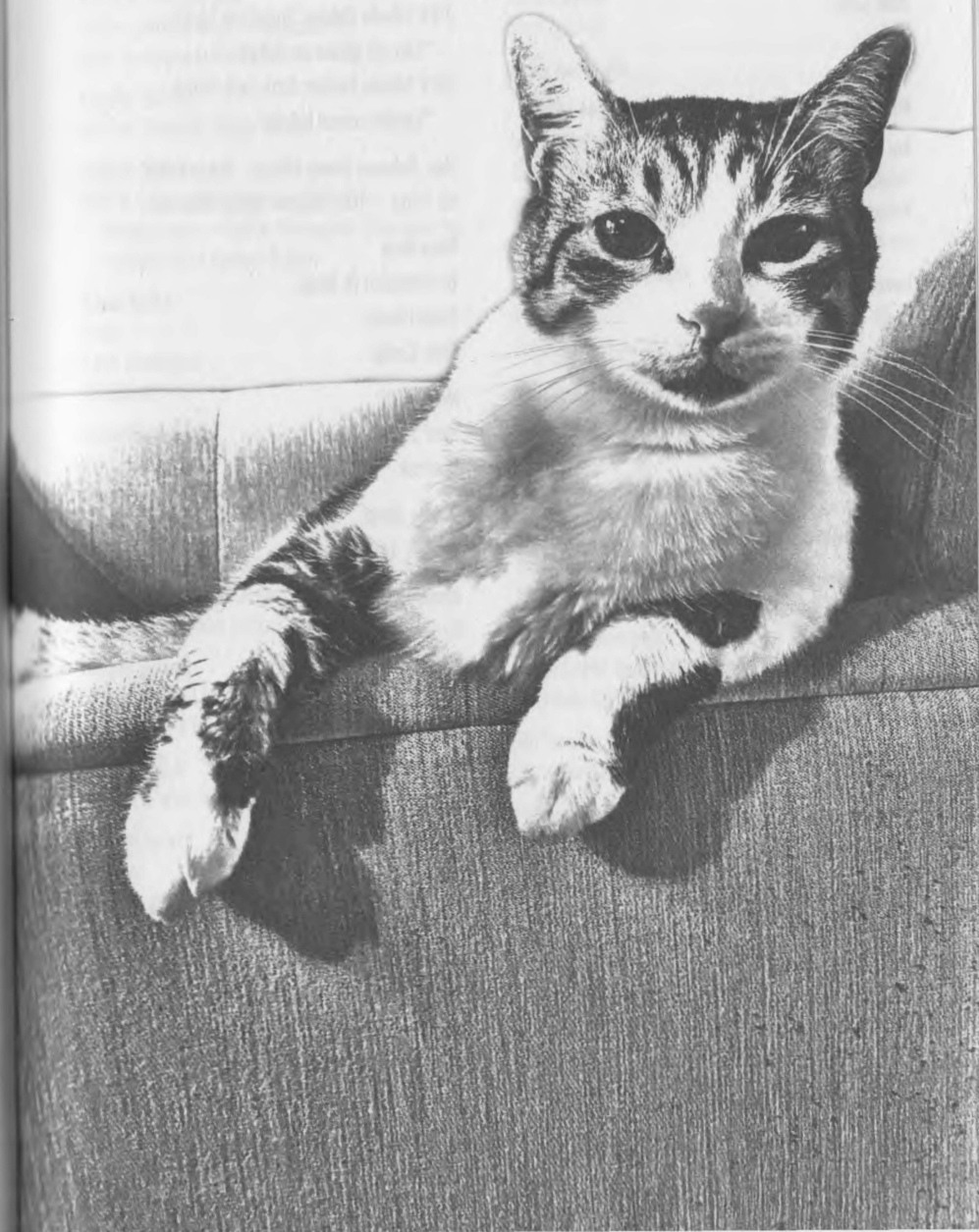
zıyla, sırtüstü yatmış halde uykuya daldı. Ilık yaz akşamında küçük bir yürüyüş için dışarıya çıkan kâhyaların sesleriyle uyandı çünkü artık Haşin Ses geri dönmüştü ve hayat eskisi gibiydi.

Bir sebeple, kendisine hizmet ettikleri bütün bu yıllar boyunca öylesine tatlı şeyler söylemiş olan seslerinin tınısını duyunca kulaklarını dikti, esnedi, sonra ayağa kalktı, sırtını kavislendirip patilerinin uçları üzerinde yükseldi. Gözleri, düşünmekte olduğu düşünceyle siyahlaştı ve çok önemli bir fikir aklına geldiğinde daima olduğu gibi her tarafında bir kaşınma hissetti. Ne de olsa, diye düşünüyordu, ve düşünürken sırtında bir yeri hafifçe dişleyip kemirdi, sonra göğsünü yaladı, son olarak da bir patisiyle kulaklarını iyice ovaladı, çünkü bunlar epeyce şiddetle kaşınmaya başlamışlardı – ne de olsa, ben sadece bir Beyefendi Kedi değilim, ben çok daha nadir görülen bir şeyim, bir Efendi Kedi, bir Barış Kedisiyim, bir evi ve iki kahyası olan bir kediyim ve benim için belki de bir on birinci Emir var; ki bunu sokağın karşı tarafındaki evlat edinilmiş yeğen kılıklı o yalanmamış kedi yavrusuna söylesem iyi olacak. Söz konusu Emir, düşünüp çıkarılması hayli zor bir emirdi ve bunu yapmak için, Kürklü Kişi uzunca bir süre bir amiral veya bir baykuş gibi dimdik oturdu.

Konu şerefle ilgiliydi; vakarla ilgiliydi; özgürlükle ilgiliydi – ve bir kürklü kişinin, kedi olarak varlığını kısmen insan eline bırakmış olması halinde, bunların nasıl korunabileceği sorusuyla ilgiliydi. Kürklü Kişi, hâlâ, sokakta yürüyen, insanı da kediyi de eşit onurla selamlayan o harika Bay Jones olabilirdi; ama aynı zamanda, bir kucak için dilenerek, merdivenleri inip çıkarken ve evin her yerinde o iki Sesin ardında dolaşan, tedirgin, narin bir kişilikti. Onuncu Emir, bir kâhya seçerken aşırı dikkat gösterilmesi gerektiğini soğuk bir dille beyan ediyordu. Eğer bu kâhya, hastalıkta ve sağlıkta itimat edilecek, evden eve ardından gidilecek, mükemmel öğünler sunmak uğruna katlandığı zahmete karşılık şarkılar ve mırıltılar ile hakkı ödenecek ve genel olarak layıkıyla kedice ilgi ve dikkat gösterilecek sahici bir dost haline gelirse ne olacağına dair hiçbir şey demiyordu Onuncu Emir. Ama elbette ki On Birinci Emir, temelde, sevgiyle ilgili olmalıydı. Bu noktada, Tom Jones'un gözleri kocaman açıldı ve önüne doğru öyle sabit bir dikkatle bakıyordu ki bir ağacın arkasından onu gözlemekte olan yarı dostunu fark etmedi bile. Çenesi kaşınmaya başladı, sonra yüzünü iyice yıkadı ve birkaç kere

arka ayağıyla çenesini ovaladı. Bütün olay “Kürklü Kişi” isminde yatıyor, diye karar verdi sonra – aslında bir isim filan değil de, bir Efendi Kedi ile onun insanlık âlemindeki sahici dostları arasındaki ilişkiyi anlatmanın bir yoluydu bu. Çünkü, dikkatini son derece toplamış olduğu şu durumda anladı ki, bir Kürklü Kişi sıradan bir kedi değildir. O, aynı zamanda bir kişi olan bir kedidir. Tom Jones, geçmişte kendine *Kürklü Kişi* dediği zamanlarda, bir Kürklü Kişi’nin ne olduğunu aslında bilmediğini anladı. Çünkü bir Kürklü Kişi, insanların doğru tarzda sevdikleri, şerefini, vakarını ve özgürlüğünü korumasına izin verdikleri bir kedidir. Ayrıca bir Kürklü Kişi, bir insana (veya çok istisnai hallerde iki insana) sevgiyle bağlanmış ve yaşadığı sürece onlarla kalmayı kararlaştırmış olan bir kedidir. Bunun olabilmesi için, o insan kendini kısmen bir kedi olarak hayal etmiş olmalı (Tom Jones, Haşin Ses’in bazen mırlamaya çalıştığını fark etmişti), kedi de kendini kısmen bir insan olarak hayal etmiş olmalıdır. Karşılıklı bir değişimdir bu. Bir Kürklü Kişi’yi evlerine alacak insanlar kedi vasıflarına sahip, anlayışlı, hassas, saygılı, hoşgörülü olmalıdır; bunlara nadiren rastlanır ama sanılabileceği kadar nadiren değil. Tom Jones işte bunları düşündü ve öyle uzun uzadıya düşündü ki sonunda hayli yoruldu. On Birinci Emir şöyle bir şey olmalıydı: Bir Beyefendi Kedi, bir insan tarafından sahiden sevildiği zaman bir Kürklü Kişi olur.

Bunun tam olarak bir emir olmadığını fark etti ama şimdi daha iyisini düşünecek halde değildi, çünkü aniden müthiş uykusu gelmişti.

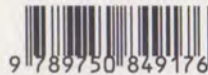
Bu kitaptaki hikâye Amerikalı ünlü yazar, şair May Sarton'ın kendi kedisi Tom Jones'un başından geçen gerçek maceralardan oluşmaktadır.

Adsız sansız, bağımsızlığına şiddetle düşkün bir sokak kedisi süregeldiği derbeder hayattan yavaş yavaş sıkılır ve rahat bir yuva karşılığında özgürlüğünden feragat etmenin cazip olabileceği düşüncesi aklında yer etmeye başlar. Birtakım denemelerden sonra karşısına çıkan ev ile sakinlerinin sesi, bu fikrinin uygulanabilir olduğunu gösterir kendisine. Ve işte bu yeni yuvada bir sokak kedisi önce bir Beyefendi Kedi'ye, en sonunda da Kürklü Kişi'ye dönüşür...

"Judy ve ben, [...] 1950'lerin başında birkaç yıl [...] kiralık bir evde oturduk. Judy üniversiteden bir yıl süreyle izin aldığıında, kiracısı olduğumuz evi Vladimir Nabokov ve güzel karısı Vera'ya kiraladık. Evde kaldıkları süre boyunca Tom Jones'u el üstünde tutulan bir pansiyoner olarak kabul etmeye memnuniyetle razı oldular. Beyefendi bir kedi için, iyi kalpli Vera ve kedisever Vladimir ile böylesine saygın bir aileye kabul edilmek ne talih! Ve de kedi lisanının Rusçaya tercüme edilmesini iştirmek."

ISBN 978-975-08-4917-6

12 TL

KDV'den
muaftır.